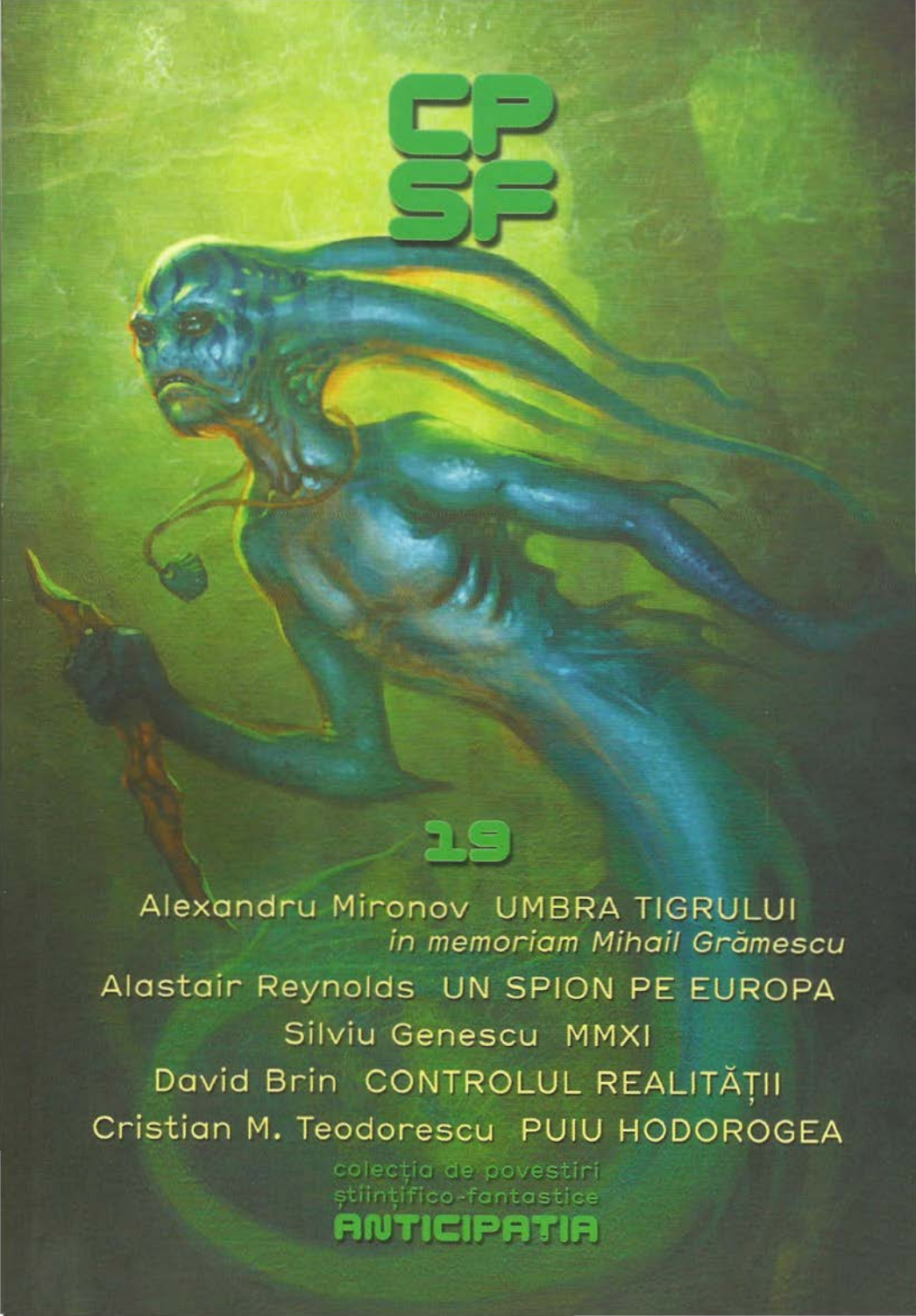
CP
SF
19
Alexandru Mironov UMBRA TIGRULUI
in memoriam Mihail Grămescu
Alastair Reynolds UN SPION PE EUROPA
Silviu Genescu MMXI
David Brin CONTROLUL REALITĂȚII
Cristian M. Teodorescu PUIU HODOROGEA
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

6/2014/CPSFA19/serie nouă

Alastair Reynolds
UN SPION PE EUROPA

„Erau oameni pretutindeni, iar Vargovic detecta pe fața fiecăruia o anumită detașare: ca și cum creierele lor nu erau cu totul concentrate asupra locului și timpului prezent. Nici nu era de mirare: toți cetățenii aveau un implant care îi interoga în mod constant, cerându-le părerile asupra fiecărui aspect al vieții Demarhiei, referitor la Cadmus-Asterius și dincolo de acesta. Se spunea că în cele din urmă prezența sâcâitoare a implantului se estompa în conștiință, până când acțiunea de participare democratică devenea aproape involuntară. Vargovic era revoltat de asta în aceeași măsură în care era intrigat."

David Brin
CONTROLUL REALITĂȚII

„Îți amintești ultima plângere a lui Robin în timp ce își jelea moartea apropiată? Îți poți aminti cum ne-a numit pe noi «zei», geloasă pe nemurirea noastră, pe accesul nostru imediat la toate cunoștințele, geloasă pe abilitățile noastre îmbunătățite de mașinării de a ne trimite gândurile departe în univers?
Geloasă pe accesul nostru la nemurire."

cpsfa.ro
anticipatia.com

6/2014/CPSFA19/serie nouă

Alexandru Mironov • UMBRA TIGRULUI
in memoriam Mihail Grămescu / 2

Alastair Reynolds • UN SPION PE EUROPA / 5

Silviu Genescu • MMXI / 35

David Brin • CONTROLUL REALITĂȚII / 54

Cristian M. Teodorescu • PUIU HODOROGEA / 61

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ / Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR / Editor: Valentin NICOLAU

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

ISSN 1220-8620

umbra tigrului

Sâmbătă, 17 mai 2014, am depus patru flori de *mecaniq* la catafalcul unuia dintre cei mai importanți scriitori ai literaturii române contemporane, Mihail Grămescu. Mihail urma să plece din capelă în pământ, vecin de lăcaș de veci cu uriașul om de cultură Ion Hobana, dar *Floarea de mecaniq*, superbă poveste încrustată într-una din antologiile pe care cu uriașă dragoste le-am lucrat în anii '80, va hălădui probabil ani, decenii, poate secole, în rafturile bibliotecilor din România și de altundeva.

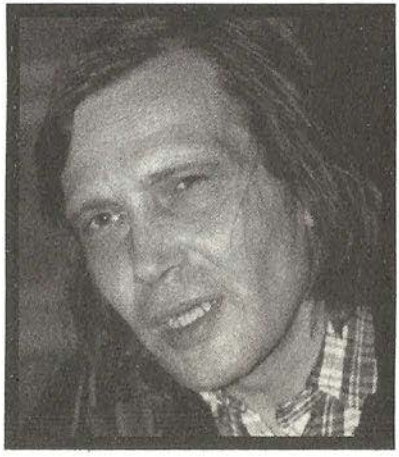

Mihail Grămescu
16 februarie 1951 – 13 mai 2014

Mihail Grămescu, fragil psihic și trupește – dar uriaș talent literar –, își transmitea atunci ultimele acorduri din *Cântecul libelungilor*, o poveste fantasy care îl face egalul lui Mircea Eliade în literatura noastră, când mama lui, acerbă luptătoare pentru viața fiului ei, s-a apropiat de mine și mi-a șoptit, în câteva cuvinte, finalul înspăimântător al fiului ei: „Nu mai pot respira, gemea el, ajută-mă! Iar eu", spunea mama, „nu-i puteam ușura nici măcar drumul către moarte. Voi fi hăituită de acele clipe până la plecarea mea din viață..." *Cântecul libelungilor*, însă, se transformase demult în legendă. Mihail a scris povestirea în codrul de stejari de la Guranda – îmi amintesc că ne-a citit-o la focul de tabără de acum 32 de ani –, iar povestea și-a găsit drumul ei în literatura română, publicată în almanahuri și antologii, *libelungii* aducându-i lui Mihail Grămescu Premiul European de la singura

reuniune a scriitorilor SF din țările socialiste de atunci, SOȚCON-ul din Odesa din 1989.

Dar peste toată creația lui Mihail Grămescu, pornind de la *Aporisticon*-ul editat de Dina Paligora la Albatros, plutește, mai presus de orice, *Umbra Tigrului*, o dumnezeiască poveste care îl ridică pe Mihail la înălțimea capodoperelor SF-ului mondial — eu o plasez în apropierea bijuteriei lui A.C. Clarke, *Steaua*. Mihail mi-a dat-o să o citesc la o ședință în *think tank*-ul de știință și imaginație pe care îl țineam la Universitatea Populară din București, în 1987, și țin minte că la sfârșit, după câteva secunde de tăcere, Camelia Ursuleanu a exclamat: „E superbă!", iar optzecistul George Cușnarencu, deja scriitor consacrat, a pus verdictul: „Dar aceasta-i o povestire de talie europeană!"

Asta ne lasă Mihail, plecând, *Umbra Tigrului* peste ghetoul SF-ului — cea mai bună dintre lumi, cea care, cred eu, are deja mai mulți fani decât au poezia, eseistica, teatrul —, ghetou ale cărui milioane de fani îl plâng pe acest scriitor de uriaș talent, mare mânuitor al cuvintelor și poveștilor, egalul probabil doar al lui Vladimir Colin în literatura noastră.

Drum lin în universuri paralele, Mihail Grămescu!

ALEXANDRU MIRONOV

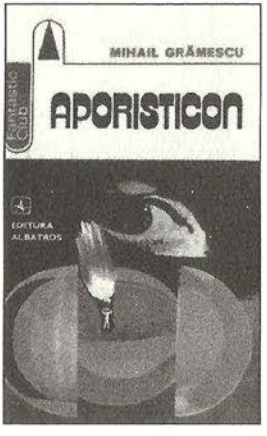

NAUTILUS

AU APĂRUT

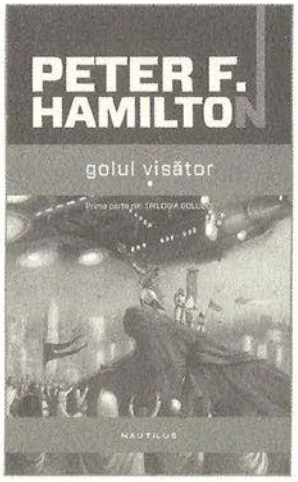

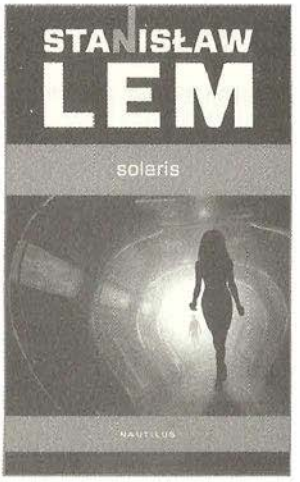

PETER F. HAMILTON – **GOLUL VISĂTOR,** 2 vol.

STANISLAW LEM – **SOLARIS**

DOUGLAS ADAMS – **GHIDUL AUTOSTOPISTULUI GALACTIC**

JOAN D. VINGE – **CEI 47 DE RONINI**

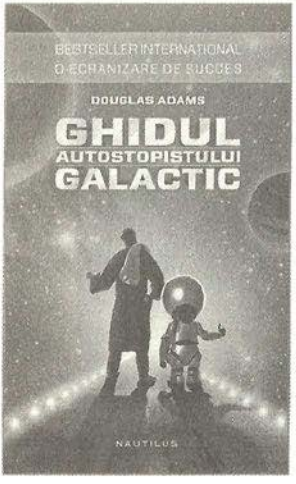

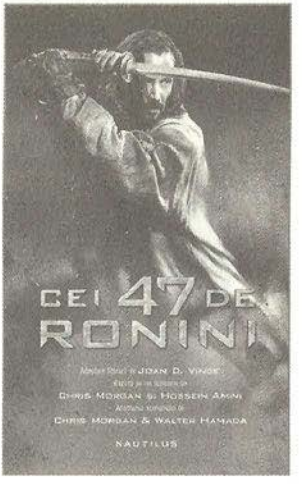

un spion pe europa

alastair reynolds

Ceea ce văzu Vargovic când se întoarse era mult mai odios decât orice coșmar. Era așa de greșit, încât pentru un moment nu reuși să înțeleagă la ce anume se uita, ca și cum lucrul era un test de percepție tridimensional; o formă care nu reușea să capete stabilitate în mintea lui.

MARIUS

Vargovic, agentul lui Gilgameș Isis, savură un moment de cădere liberă înainte ca motoarele liliacului să pornească, despărțindu-l cu bruschețe de *Deucalion*. Pilotul acestuia goni nava spre luna de sub ea, întrecând cu rapiditate celelalte navete pe care vasul de linie marțian le revărsase. Europa părea să se mărească cu fiecare moment; un arc aplatizat de culoarea tapetului mânjit de nicotină.

– Plictisitor, nu-i așa?

Vargovic se întoarse nepăsător în scaunul său.

– Ai fi preferat să tragă în noi?

– Aș fi preferat să facă ceva.

– Atunci ești un prost, zise Vargovic împreunându-și degetele. Există destul armament îngropat în gheața aceea încât să creeze un al doilea punct roșu pe suprafața lui Jupiter. Nici nu are vreun rost să ne gândim la ce ne-ar putea face nouă.

– Doar încercam să fac conversație.

– Nu te strădui, de cele mai multe ori este o îndeletnicire căreia i se acordă prea multă importanță.

– Bine Marius, am prins ideea. De fapt am interceptat-o, am analizat-o, am filtrat-o, am decriptat-o cu tableta de unică folosință și am scris un nenorocit de raport de două sute de pagini despre ea. Ești mulțumit?

– Nu sunt niciodată mulțumit, Mishenka. Nu este felul meu de a fi.

Dar Mishenka avea dreptate: Europa era un document criptat; complexitatea era mascată de o suprafață de gheață spartă și reînghețată. Șanțurile de pe suprafață erau ca vasele capilare dintr-un ochi vitrificat; confuze ca formele dintr-o imagine de supraveghere neprelucrată. Dar, odată intrați în spațiul aerian al Demarhiei europene, operatorii de trafic interceptară liliacul, ghidându-l spre un coridor de asolizare. Mishenka

se va fi întors în trei zile, dar până atunci el va fi dezactivat sistemele electronice de bord, sărutând gheața pentru mai puțin de zece minute.

– Nu este prea târziu să renunți, spuse Mishenka ceva mai târziu.

– Ai luat-o cumva razna?

Bărbatul mai tânăr îi oferi un zâmbet glacial, de agent sub acoperire.

– Toți am auzit ce le face Demarhia spionilor, Marius.

– Este o dușmănie personală sau ești tu nebun?

– O să las nebunia în seama ta, Marius, ești mult mai bun la așa ceva.

Vargovic încuviință. Era primul lucru logic pe care îl spusese Mishenka toată ziua.

Asolizară o oră mai târziu. Vargovic își ajustă costumul de afaceri marțian, reglând mantaua cu hologame întrețesute să proiecteze furtuni de nisip roșu, ridicându-și gulerul în ceea ce observase, la pasagerii vaselor de linie, că era un moft marțian recent. Apoi își luă geanta – nu era nimic în ea care să îl incrimineze, fără gadget-uri sau arme – și părăsi liliacul, pășind prin garniturile ecluzelor. O bandă rulantă îl propulsă înainte, masându-i tălpile papucilor. Era o bandă continuă, din piele de caracatiță de cultură, programată să pulseze în răstimpuri de către celule nervoase încastrate în ea.

Ca să ajungi pe Europa fie erai putred de bogat, fie sărac lipit pământului. Acoperirea lui Vargovic era cea dintâi: o minciună care să scuze liliacul cu un singur pasager. Pe măsură ce banda rulantă avansa i s-au alăturat și alte sosiri: oameni de afaceri la fel ca el sau doar înstăriți. O mare parte dintre ei se lipsiseră de hologame, proiectând în schimb entoptice care le depășeau spațiul personal; halucinații generate de mașinării și decodificate de implantul care înconjura nervul optic al lui Vargovic. Păsările colibri și serafimii erau într-o vogă bolnăvicioasă. Alții erau acompaniați de parfumuri autonome care schimbau, în mod subtil, stările de spirit ale celor din jur. Ceva mai jos pe scara socială, Vargovic observă o gașcă de turiști zgomotoși – puști cu coarne de pe Circum-Jupiter. Apoi urmau în devălmășie refugiați maundrieni cu un aspect mizer, care probabil acceptaseră să muncească în slujba Demarhiei. Refugiații fură repede despărțiți de imigranții mai avuți, care

se regăsiră într-un dom geodezic uriaș, susținut, deasupra gheții, de piloni înghețați. Pereții domului erau înțesați de magazine strălucitoare, scutite de taxe vamale, de buticuri și de baruri. Podeaua avea formă concav sferică, benzi rulante și scări în spirală coborând până în nivelul cel mai jos, unde se afla o intersecție de cinci cilindri canelați, din marmură. Vargovic văzu că noii sosiți se așezau la cozi pentru lifturile care coborau spre cilindri. Se așeză la o coadă și așteptă.

– Prima dată în Cadmus-Asterius? întrebă bărbatul bărbos din fața lui, iridoforele din vesta sa de culoarea prunei proiectând teoreme de tip boolean din *Etica Mecanismelor în Transiluminism* a lui Sirikit.

– Prima dată pe Europa. Prima dată în Circum-Jupiter, pe scurt.

– Ești din sistemul de jos?

– De pe Marte.

Bărbatul aprobă cu gravitate.

– Am auzit că e greu.

– Nu-i de glumă.

Și nici nu glumea. De când soarele își pierduse din strălucire – al doilea minimum maundrian, repetând comportamentul pe care soarele îl avusese în secolul al șaptesprezecelea – toată balanța puterii în Primul Sistem se schimbase. Economiei lumilor interioare îi fusese greu să se adapteze. Cu un handicap în agricultură și în producția de curent, simultan cu revolte sociale. De la început, planetele din exterior nu avuseseră luxul energiei solare. Acum Circum-Jupiter reprezenta punctul de referință al puterii economice a Primului Sistem, cu Circum-Saturn rămânând în urmă. Din această cauză, cele două superputeri centrale din Circum-Jupiter, Demarhia – care controla Europa și Io – și Gilgameș Isis – care controla Ganymede și o parte din Callisto –, se luptau pentru dominație.

Bărbatul zâmbi binedispus.

– Ai venit aici pentru ceva special?

– O operație, răspunse Vargovic, sperând să scurteze conversația cât mai repede posibil. O operație anatomică extinsă.

Nu îi spuseseră multe.

– Numele ei este Cholok, spusese Controlul, după ce Vargovic frunzărise dosarele, undeva în grotele care adăposteau sectorul Operațiunilor Secrete al securității Gilgameș Isis, adânc în Ganymede. Am recrutat-o acum zece ani când era în Phobos.

– Iar acum este în Demarhie?

Controlul dădu din cap.

– A fost prinsă în exodul creierelor când Maunder II a început să muște. Cei mai deștepți au plecat cât au mai putut. Demarhia – și noi, desigur – i-a luat pe cei mai inteligenți. Este totodată una dintre persoanele noastre „adormite".

Vargovic aruncă o privire imaginii femeii, intercalată de linii video. I se părea tăcută, cu o expresie nativă gravă, permanentă.

– Înveselește-te, spuse Controlul. Îți cer să o contactezi, nu să te culci cu ea.

– În ordine. Spune-mi antecedentele ei.

– Biotehnologie.

Controlul arătă spre dosar.

– Pe Phobos a condus una dintre echipele care se ocupa de transformarea acvatică – modificarea formei umane pentru operațiuni submarine.

Vargovic aprobă ascultător.

– Continuă.

– Phobos a vrut să își vândă inteligența marțienilor, înainte ca oceanele lor să înghețe. Desigur, și Demarhia i-a apreciat talentul. Cholok și-a dus echipa în Cadmus-Asterius, unul dintre orașele lor plutitoare.

– Hmm. Vargovic începea să înțeleagă acum: Iar între timp, noi o recrutaserăm deja.

– Așa este, spuse Control, doar că nu aveam la ce o folosi.

– Și atunci de ce purtăm discuția asta?

Controlul zâmbi. Controlul zâmbea întotdeauna atunci când Vargovic lua o mină servilă.

– O purtăm deoarece adormita noastră nu stă potolită.

Apoi Controlul se întinse și atinse imaginea lui Cholok, făcând-o să vorbească. Ceea ce privea Vargovic era o interceptare. Ceva ce Gilgameș captase, plină pe alocuri de modificări și întreruperi.

Părea să transmită un mesaj verbal unui vechi prieten din Isis. Vorbea cu rapiditate dintr-o cameră albă, cu servitori medicali nemișcați undeva în spatele ei. Rafturile susțineau recipiente de medicamente, codificate cu ajutorul culorilor. Un pat în formă de cruce forma o lespede de autopsie, cu vane ceramice de scurgere.

— Cholok ne-a contactat acum o lună, spuse Controlul. Camera face parte din clinica ei.

— Vorbește într-un cod de fraze-încorporate de nivel trei, spuse Vargovic, ascultându-i tiparul de exprimare, sustrăgând conținutul din ceea ce era, altminteri, canasiană normală.

— Ultimul cod pe care am învățat-o.

— Am înțeles. Ce vrea?

Controlul își alese cuvintele, navigând prin informația preluată din mesajul lui Cholok.

— Vrea să ne dea ceva, spuse. Ceva valoros. L-a obținut accidental. Și cineva priceput trebuie să îl scoată de acolo.

— Lingușirea dă întotdeauna roade, Controlule.

Pe măsură ce liftul plonja prin ultimul strat de gheață, muzica de fond era într-un crescendo atent temporizat. Priveliștea din jurul lui și de sub el era pur și simplu amețitoare, iar Vargovic arătă atâta uimire pe cât îi permitea deghizarea marțiană. Desigur că știa istoria Demarhiei — cum orașele plutitoare fuseseră la început puncte de intrare în ocean; cupole de observație umplute cu aer făceau legătura cu suprafața prin coloane de acces înguste, scufundate prin gheața de cleștar groasă de kilometri. Cercetătorii studiaseră netezimea neobișnuită a crustei, remarcând că modelul fisurilor era similar cu cel din straturile de gheață de pe Pământ, făcându-se astfel aluzie la existența unui ocean. Europa se afla mai departe de soare decât Pământul, dar ceva diferit față de energia solară menținea oceanul în stare lichidă. Traiectoria lunii în jurul lui Jupiter

a dat naștere la presiuni care au dus la contractări ale nucleului de silicat al satelitului, căldura tectonică pătrunzând în ocean prin intermediul gurilor de ventilație hidrotermale.

Coborârea în oraș era ca pătrunderea într-un amfiteatru, cu singura diferență că nu exista vreo scenă; doar o succesiune interminabilă de balcoane așezate în trepte. Acestea se adunau, șapte sau opt kilometri mai jos, într-o întindere nesfârșită, scăldată în lumină, unde forma conică a orașului convergea într-un punct. Celălalt capăt era la o distanță de jumătate de kilometru, cu niveluri în creștere ca păturile geologice. Un turn mare din sticlă străpungea atriumul de sus în jos, luminat de oceanul verde fumuriu și o concentrație de floră similară cu algele, cultivate de înotători amfibieni. Lămpi cu soare artificial luminau algele precum beculețele dintr-un brad. Birouri, magazine, restaurante și unități rezidențiale erau așezate unele peste altele sau atârnau de balcoanele elegante deasupra abisului, realizate din plăci strălucitoare de polimer-chitină, materialul de construcții preponderent al Demarhiei. Poduri diafane se arcuiau peste spațiul atriumului, ocolind bannere, proiecții și mari sculpturi translucide, turnate dintr-o variantă mătăsoasă a aceluiași polimer-chitină. Toate suprafețele vizibile erau acoperite de neoane, holograme și entoptice.

Erau oameni pretutindeni, iar Vargovic detecta pe fața fiecăruia o anumită detașare; ca și cum creierele lor nu erau cu totul concentrate asupra locului și timpului prezent. Nici nu era de mirare: toți cetățenii aveau un implant care îi interoga în mod constant, cerându-le părerile asupra fiecărui aspect al vieții Demarhiei, referitor la Cadmus-Asterius și dincolo de acesta. Se spunea că în cele din urmă prezența sâcâitoare a implantului se estompa în conștiință, până când acțiunea de participare democratică devenea aproape involuntară.

Vargovic era revoltat de asta în aceeași măsură în care era intrigat.

– În mod clar, ceea ce Cholok are de oferit nu este doar o pepită, ar fi trimis-o prin PE3, spuse Controlul, după un moment de gândire.

Vargovic se aplecă în față.

– Nu ți-a spus despre ce este vorba?

– Mi-a spus doar că este vorba despre ceva care ar putea pune în pericol orașele suspendate.

– Ai încredere în ea?

Vargovic simți apropierea uneia dintre indiscrețiile de moment a Controlului.

– O fi „dormit" ea, dar asta nu înseamnă că a fost complet inutilă. A ajutat în unele dezertări... cum a fost acțiunea Maunciple... îți mai amintești de ea?

– Dacă tu numești asta un succes, atunci poate că ar fi timpul să dezertez și eu.

– De fapt, informațiile lui Cholok ne-au convins să îl scoatem pe Maunciple de acolo prin ocean și nu prin ușa din față. Dacă securitatea Demarhiei l-ar fi prins pe Maunciple viu, ar fi aflat de cei zece ani de spionaj.

– Dar astfel Maunciple s-a trezit cu un harpon în spate.

– Operațiunea a avut și imperfecțiunile ei. Controlul ridică din umeri. Dacă te gândești că Cholok a compromis operațiunea... Desigur, și nouă ne-a trecut prin minte asta. Dar dacă Maunciple ar fi acționat altfel, ar fi fost mai rău.

Control își încrucișă brațele și continuă.

– Desigur, se putea ca el să fi scăpat, iar atunci chiar și tu ai fi fost de acord că Cholok este de încredere.

– Până la proba contrară.

Controlul se înseninâ.

– Deci, ai s-o faci?

– De parcă aș avea de ales.

– Întotdeauna ai de ales, Vargovic.

Da, se gândi Vargovic. *Întotdeauna aveai de ales... între a face ceea ce Gilgameș Isis îi cerea... sau a fi deprogramat, transformat într-un cyborg și trimis să muncească în minele de sulf de lângă versanții Ra Patera. Ceea ce, pur și simplu, nu ar fi fost o alegere prea bună.*

– Și încă ceva...

– Da?

– După ce fac rost de ceea ce are Cholok...

Controlul zâmbi cu jumătate de gură, ca și cum cei doi ar fi împărtășit o glumă secretă, care nu avea nevoie de explicații.

– Cum procedezi de obicei, va fi de ajuns.

Liftul încetini în apropierea punctului de control.

Gărzile Demarhiei purtau arme mari, dar nimeni nu era interesat de el. Povestea lui despre venirea de pe Marte fusese acceptată; fusese trecut doar prin obișnuitul spectru de proceduri invazive: structurile neurale și genetice scanate în căutare de boli, corpul îmbăiat în opt forme de radiații exotice. Ultima formalitate consta din a bea un degetar de ciocolată. Băutura consta din miliarde de medicanisme care îi infiltrau corpul, în căutare de droguri ascunse, arme sau biomodificări ilegale. Știa că nu vor găsi nimic, dar răsuflase ușurat când ajunseră la vezică și ceruseră să fie urinate înapoi, în Demarhie.

Întreaga procedură durase șase minute. Afară, Vargovic urmă o bandă rulantă până la grădina zoologică a orașului, iar apoi își făcu loc, printre mulțimile de copii de școală, până ajunse la acvariul unde Cholok trebuia să se întâlnească cu el. Exponatele erau consacrate biosferei europene, de o mare parte din ea depindeau nișele ecologice ale gurilor de ventilație hidrotermale, reproduse cu mare atenție în acel loc. Nu exista nimic cu adevărat incitant la care să te poți uita, dat fiind că majoritatea prădătorilor europeni arătau mai puțini fioroși chiar decât suporturile de pălării sau abajururi. Cei mai comuni se numeau ventlingi; animale mari și simple ca structură, al căror metabolism înclina spre simbioză. Erau saci moi, cu pâlnii, așezați pe un trepied din catalige portocalii, mișcându-se cu atâta lâncezeală încât Vargovic aproape adormi înainte ca Cholok să sosească lângă el.

Purta o haină de culoare verde măslinie și pantaloni strâmți de culoarea smaraldului, proiectând o ceață de entoptice medicinale. Maxilarul încleștat îi accentua duritatea pe care o întrevăzuse din interceptare. Se sărutară.

– Mă bucur să te văd Marius. A trecut... cât?

– În jur de nouă ani.

– Cum mai este Phobos în zilele astea?

– Continuă să se învârtă-n jurul lui Marte, zâmbi el. Tot în picaj.

– Nu te-ai schimbat.

– Nici tu.

Neștiind ce să zică mai departe, Vargovic își întoarse privirea spre panoul informațional care acompania habitatul ventlingilor. Fiind numai pe jumătate atent, citi că ventlingii, mobili în tinerețe, deveneau treptat sedentari la maturitate, cataligele îngroșându-se din pricina depunerilor de sulf până erau fixate de pământ ca stalagmitele. Când mureau, corpurile moi se descompuneau în ocean, dar trepiedurile rămâneau; ciudate pâlcuri egale de spini portocalii, concentrate în jurul gurilor de ventilație active.

– Neliniștit, Marius?

– În mâinile tale? Puțin probabil.

– Așa și trebuie.

Cumpărară două căni cu cafea de la un servitor din apropiere, apoi se întoarseră la expoziția ventlingilor, purtând ceea ce părea a fi o discuție nesemnificativă. În timpul îndoctrinării, Cholok fusese învățată trei fraze încorporate. Codul permitea inserarea informației secundare într-o conversație principală, prin ordonarea atentă a cuvintelor, ezitărilor și structurii propoziției.

– Ce ai? întrebă Vargovic.

– O mostră, răspunse Cholok folosind unul dintre cuvintele ușoare, prestabilite, care nu necesitau să fie redate în mod complicat.

Dar ce urmă luă aproape cinci minute ca să fie pus în cuvinte, purtat printr-o succesiune de amintiri fără noimă despre anii petrecuți pe Phobos.

– Un mic ciob de hiperdiamant.

Vargovic dădu din cap. Știa ce era hiperdiamantul: o îmbinare topologică complexă de fulerene tubulare; asemănătoare, din punct de vedere structural, cu celuloza sau cu chitina expandată, dar de mii de ori

mai solidă, rigiditatea fiindu-i menținută în mod artificial de o scamatorie piezo-electrică pe care Gilgameș nu o avea.

– Interesant, zise Vargovic. Dar, din păcate, nu îndeajuns de interesant.

Cholok comandă încă o cafea și după ce gustă din ea îi răspunse.

– Folosește-ți imaginația. Numai Demarhia știe cum să îl sintetizeze.

– Este inutil ca armă.

– Depinde. Există o întrebuințare de care ar trebui să știi.

– Care anume?

– Ținerea orașului acesta pe linia de plutire... și nu mă refer la solvabilitatea economică. Ai auzit de Buckminster Fuller[1]? A trăit acum aproximativ patru sute de ani. Credea că democrația absolută poate fi dobândită prin mijloace tehnologice.

– Un fraier.

– Probabil. Dar Fuller a inventat și compoziția geodezică prin care este determinată structura domului geodezic. Alotropul închis al fulerenelor cilindrice. Orașul îi este dator de două ori.

– Treci peste teorie. Ce rol are hiperdiamantul?

– Bule de flotație, spuse ea. În exteriorul orașului. Fiecare astfel de bulă este o sferă de hiperdiamant lată de o sută de metri, umplută cu aer. Mai corect spus, o moleculă lată de o sută de metri, având în vedere că fiecare sferă este compusă dintr-un șir continuu de fulerene cilindrice. Imaginează-ți, Marius: o moleculă în care s-ar putea parca o navă.

În timp ce absorbea informația, o altă parte a minții sale continuă să citească legenda ventlingilor: cum biochimia lor avea multe asemănări cu viermii tubulari fără intestine care trăiau în apropierea gurilor de aerisire ale oceanelor Pământului. Ventlingii beau hidrogen sulfurat prin pâlniile lor, pe care îl circulau prin intermediul unui fel de hemoglobină modificată, trecând într-un organ saturat cu bacterii în partea inferioară a sacilor lor. Bacteriile divizau și oxidau hidrogenul sulfurat, dând

[1] Richard Buckminster Fuller (1895-1983), vizionar, designer, arhitect, poet, autor și inventator american. Este cunoscut pentru inventarea domului geodezic, iar pe plan social ca fiind cel de al doilea președinte al organizației Mensa (n. tr.).

naștere unor molecule similare glucozei. Imitația de glucoză hrănea ventlingul, permițându-i să trăiască și, ocazional, să întreprindă călătorii greoaie spre alte părți ale gurilor de aerisire sau chiar să înoate între ele, până când stadiul de maturitate îl țintuia de pământ. Vargovic citi și reciti ce era scris amintindu-și brusc un anumit lucru. O interceptare stranie care îi fusese trimisă de criptanaliză, cu câteva luni în urmă. Ceva despre planurile Demarhiei de încorporare a biochimiei ventlingilor într-un animal mai mare. Pentru câteva clipe avu tentația s-o întrebe pe Cholok în mod direct, dar se hotărî să lase deoparte subiectul până într-un moment mai potrivit.

– Mai ai și altă propagandă să-mi împărtășești?

– Există două sute de astfel de sfere. Se umflă și se dezumflă ca niște vezici, menținând echilibrul C-As. Nu știu sigur cum se dezumflă, în afară de faptul că are de a face cu schimbarea curentului piezo-electric în tuburi.

– Tot nu înțeleg de ce are nevoie Gilgameș de el.

– Gândește-te. Dacă poți duce o mostră din el pe Ganymede există posibilitatea să găsească o cale de a le ataca. Tot ce ți-ar trebui ar fi un agent molecular capabil de a deschide găurile dintre firele de fulerene în așa fel încât o moleculă de apă să treacă printre ele sau ceva care să blocheze forța piezo-electrică.

Vargovic urmări absent cum un predator cu formă de calmar mușca o bucată din sacul unui ventling. Sângele de calmar era gros și avea două tipuri de hemoglobină: un tip care conducea oxigenul, alt tip adaptat pentru hidrogen sulfurat. Foloseau glicoproteine pentru circulația sângelui și schimbau metabolismele pe măsură ce înotau din apa predominantă în oxigen în cea cu sulf.

Își reîndreptă atenția spre Cholok.

– Este de necrezut că am bătut atâta drum pentru... ce? Carbon?

Scutură din cap, punând gestul în narativa principală a conversației lor.

– Cum ai făcut rost de așa ceva?

– Dintr-un accident cu un amfibian.

– Continuă.

– O explozie lângă una dintre bule. Eu am fost chirurgul atribuit amfibianului; a trebuit să scot mult hiperdiamant din el. Nu a fost greu să păstrez câteva așchii.

– A fost o decizie rapidă.

– Partea complicată a fost determinarea ca Gilgameș să te trimită. În special după Maunciple...

– Nu îți face prea multe procese de conștiință, zise Vargovic uitându-se la cafeaua lui. A fost un gras afurisit, care nu a putut înota destul de repede.

Operația avu loc a doua zi. Vargovic se trezi cu gura uscată.

Se simțea ciudat. Îl avertizaseră despre asta. Interogase chiar și subiecți care trecuseră prin proceduri similare în laboratoarele experimentale din Gilgameș. Îi spuseseră că urma să se simtă fragil, ca și cum capul nu îi mai era bine cuplat de corp. Valurile periodice de frig din jurul gâtului doar ajutau la consolidarea acestui sentiment.

– Poți să vorbești, spuse Cholok, ivindu-se deasupra lui în halatul de chirurg. Dar modificările cardiovasculare și schimbările majore făcute zonei laringelui îți vor face vocea să sune un pic ciudat. Unii amfibieni se simt confortabil doar vorbind cu cei la fel ca ei.

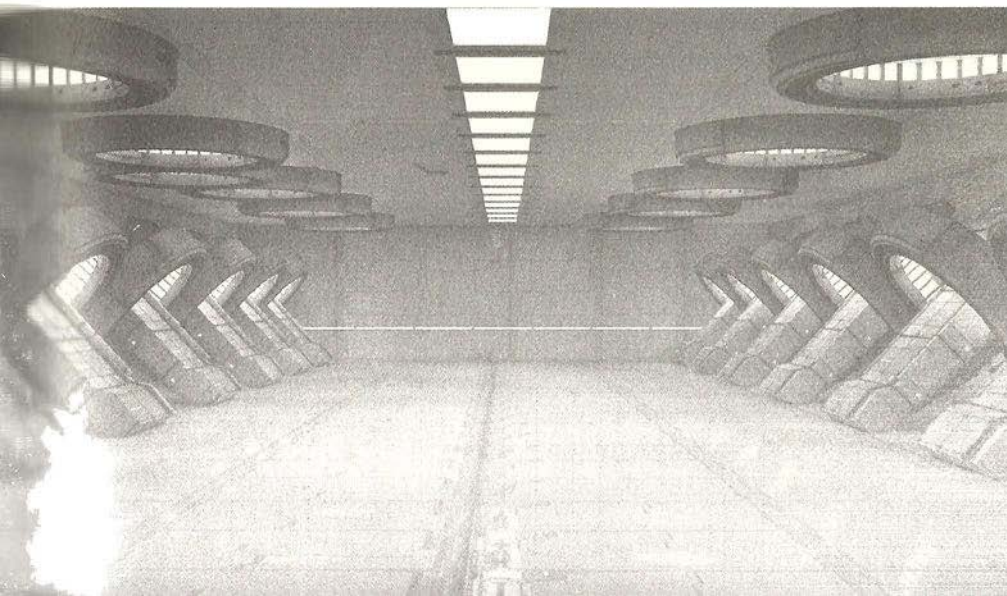

Ridică o mână în fața ochilor săi, examinând membrana transparentă care se afla acum între degete. Avea un petic închis la culoare în țesutul albicios al palmei: mostra încorporată de Cholok. Palma cealaltă avea un altul identic.

– A mers, nu-i așa?

Vocea îi era pițigăiată.

– Pot respira în apă.

– Și în aer, adăugă Cholok. Doar că vei descoperi că acel efort fizic intens este foarte natural odată cufundat în apă.

– Mă pot mișca?

– Desigur, zise ea. Încearcă să te ridici. Ești mai puternic decât crezi.

Făcu așa cum îi sugerase aceasta, profitând de ocazie să analizeze împrejurimile. Un monitor neural îi acoperea capul. Era gol, într-un salon postoperatoriu puternic luminat; unul dintre pereții din sticlă având priveliște spre oceanul din exterior. De aici îl contactase pentru prima dată Cholok pe Gilgameș.

– Este sigur locul acesta, nu?

– Sigur? Repetă aceasta, ca și cum cuvântul ar fi fost obscen. Da, presupun că este.

– Atunci spune-mi despre Locuitori.

– Ce anume?

– Un mesaj criptat de Demarhie. Criptanaliza l-a interceptat recent: aparent ceva despre un experiment în biomodificare radicală. Mi-am reamintit de el în acvariu.

Vargovic atinse branhiile de pe gât.

– Ceva care ar face așa ceva să pară o operație cosmetică. Am auzit că Demarhia a adaptat la oameni metabolismul bazat pe sulf al ventlingilor.

Ea fluieră.

– Asta chiar ar fi ceva.

– Ar fi utilă, totuși, mai ales dacă ți-ai dori o mână de lucru care să poată tolera mediul lipsit de oxigen din apropierea gurilor de aerisire, unde Demarhia se întâmplă să aibă anumite interese mineralogice.

– Se poate.

Cholok făcu o pauză.

– Dar schimbările necesare ar depăși domeniul chirurgiei. Ar trebui înscrise din stadiul dezvoltării. Și chiar și atunci... nu cred că cu ceea ce te-ai alege ar mai fi în mod neapărat uman.

Ea tremură, deși Vargovic era cel căruia îi era frig, continuând să fie gol lângă patul de recuperare:

– Tot ce pot spune este că nu mi-a spus nimeni nimic dacă s-a întâmplat.

– M-am gândit totuși să întreb, asta este tot.

– Bine.

Scoase un aparat de scanat medical alb.

– Acum pot să mai fac câteva analize? Trebuie să urmăm procedura.

Cholok avusese dreptate: cu excepția faptului că operația lui Vargovic fusese reală și, astfel, susceptibilă complicațiilor care trebuiau să fie identificate și monitorizate, orice astfel deviere de la practicile clasice nu era de dorit.

De abia după o oră adevărata ciudățenie a transformării sale i se înregistră în minte. Până atunci fusese neafectat de schimbare, dar când se văzu în oglinda de mărime naturală, din colțul salonului postoperatoriu al lui Cholok, își dădu seama că nu mai era cale de întoarcere.

În orice caz, nu cu ușurință. Chirurgii de pe Gilgameș îi promiseseră că îl puteau readuce la normal, dar el nu îi credea. În fond, Demarhia era înaintea lui Ganymede în materie de științe biologice și chiar și Cholok îi spusese că inversările erau problematice. În orice caz, acceptase misiunea: recompensa era tentantă, față de perspectiva minelor de sulf.

Cholok petrecuse majoritatea zilei cu el, întrerupându-se doar ca să vorbească cu alți clienți sau să se consulte cu echipa ei. Majoritatea timpului fusese ocupat de exerciții de respirație: perioade lungi petrecute sub apă, pentru anularea reacției de înecare dată de creier. Neplăcut, dar Vargovic făcuse lucruri mult mai rele în timpul antrenamentelor. Exersă înotul sub apă, folosindu-și plămânii pentru reglarea plutirii, urmat de instrucțiuni referitoare la îngrijirea branhiilor – ceea ce Cholok denumise opercula –, ceea ce însemna asigurarea

sănătății coloniilor de bacterii care prosperau în deschizături și care se târau peste clapele subțiri ale lamelelor. Citise broșura: ceea ce ea făcuse fusese să îi sculpteze chirurgical anatomia spre un stadiu undeva între om și pește care putea respira aer: încorporând lecții biochimice de la peștele plămân și pisica de mare mergătoare. Peștii inspirau apa prin gură și o expirau în mare prin intermediul branhiilor, dar în cazul lui Vargovic branhiile din gât aveau funcția unei guri. Adevăratele branhii se aflau sub cavitatea toracică; tăieturi sub forma unei semiluni sub coaste.

– Comparativ cu mărimea corpului, spuse ea, aceste branhii nu o să îți ofere niciodată eficiența respiratorie pe care ai putea să o ai dacă ai încerca niște schimbări mai dramatice...

– Ca ale Locuitorilor?

– Ți-am spus că nu știu nimic.

– Nu contează.

Aplatiză clapele branhiale urmărind, doar puțin dezgustat, cum se încrețeau la fiecare expirare.

– Am terminat?

– Mai trebuie doar niște analize de sânge, spuse ea. Ca să ne asigurăm că totul încă mai funcționează. Apoi te poți duce să înoți cu peștii.

În timp ce ea era ocupată la una dintre console, înconjurată de entoptice colorate artificial ale esofagului său, o întrebă:

– Ai arma?

Cholok dădu din cap distrată și deschise un sertar, pescuind din el un laser medical portabil.

– Nu este mare lucru, zise ea. Am dezactivat supresorul de randament, dar ar trebui să îl îndrepți spre fața persoanei ca să rănești cu adevărat.

Vargovic cântări laserul, studiind comenzile din patul armei. Apoi o apucă pe Cholok de cap și o răsuci spre el, potopindu-i fața cu raza albastru-actinic a laserului. Două sunete consecutive ca ale unor pocnituri se auziră în timp ce ochii i se evaporau.

– Cum, așa?

Bisturiele clasice au făcut restul.

Curăță sângele, se îmbrăcă și părăsi centrul medical singur, mergând kilometri întregi, până în centru, acolo unde Cadmus-Asterius se îngusta într-un punct. Deși erau mulți amfibieni plimbându-se liberi prin oraș – în general ei erau voluntari, cu drepturi Demarhiene complete –, nu zăbovi în public pentru mult timp. În câteva minute se afla în siguranță într-un labirint de tunele de serviciu zidite cu colagen, frecventate doar de tehnicieni, servitori sau alți amfibieni muncitori. Răposata Cholok avusese dreptate; era mai greu de respirat acum; aerul era prea rarefiat.

– Avertismentul securității Demarhiei, spuse o voce mecanică sumbră provenind din perete. S-a produs o crimă în sectorul medical. Există posibilitatea ca suspectul să fie un muncitor amfibian înarmat. Procedați cu mare grijă.

O găsiseră pe Cholok. Fusese riscant să o omoare. Dar Gilgameș prefera să termine legăturile, îndepărtând posibilitatea ca vreun „adormit" să ajungă trădător după ce își îndeplinea misiunea. Pe viitor, se gândi Vargovic, ar fi mai bine să folosească o otravă, decât o crimă imediată. Își făcu o notă mentală să introducă asta în raport.

Intră în ultimul tunel, nu foarte departe de intersecția apelor, care reprezenta destinația lui. La capătul îndepărtat al tunelului un tehnician ședea pe o ladă, ascultând cu un stetoscop ceva de dincolo de un panou de acces. Pentru un scurt moment, Vargovic se gândi să treacă pe lângă el, sperând ca tehnicianul să fie absorbit de munca lui. Se apropie, călcând pe tălpile goale, cu membrană, care făceau mai puțin zgomot decât pantofii pe care tocmai îi dăduse jos. Apoi bărbatul făcu un gest de aprobare, se decuplă de la postul de ascultare și trânti chepengul. Luându-și lada, se ridică și îl văzu pe Vargovic.

– Nu ar trebui să fii aici, spuse acesta.

Apoi continuă, aproape tânguindu-se:

– Te pot ajuta? Tocmai ai fost operat, nu-i așa? Întotdeauna îi recunosc pe cei ca tine: mereu sunt un pic roșii în jurul branhiilor.

Vargovic își ridică gulerul, dar renunță în cele din urmă fiindu-i prea greu să respire astfel.

– Rămâi unde ești, zise acesta. Pune jos lada și nu mișca.

– Iisuse, de tine era vorba, nu – acel avertisment? spuse bărbatul.

Vargovic ridică laserul. Orbit, bărbatul se izbi de perete scăpând lada. Scăpă un geamăt demn de milă. Vargovic se strecură mai aproape, bărbatul poticnindu-se în bisturiu. Nu fusese cea mai curată crimă, dar asta conta mai puțin.

Vargovic era sigur că Demarhia urma să închidă în scurt timp accesul spre ocean, mai ales după ce ultima lui crimă urma să iasă la lumină. Pentru moment însă, încuietorile erau accesibile. Trecu în camera plină cu aer, plămânii fierbându-i acum după apă. Jeturi de înaltă presiune ocupau camera, iar el făcu tranziția spre respirația în apă cu rapiditate, simțindu-și gândurile cum se limpezeau. Ușa secundară se deschise cu forță, dând la iveală oceanul. Se afla la kilometri sub gheață, iar apa era în același timp și rece ca gheața și sub presiunea de zdrobire, dar se simțea normală; presiunea și frigul înregistrându-se doar ca niște calități abstracte ale mediului. Sângele lui era acum inoculat cu glicoproteine; molecule care îi scădeau punctul de îngheț sub cel al apei.

Defuncta Cholok se descurcase bine.

Vargovic era pe cale să părăsească orașul când o lucrătoare amfibiană apăru în ușă, întorcându-se în oraș după ce își completase tura. O omorî într-un mod eficient, iar aceasta îi lăsă suvenir un costum de scafandru cu încălzire termică, pentru munca în cele mai reci părți ale oceanului. Costumul era din piele de caracatiță, iar atunci când acesta alunecă peste corpul

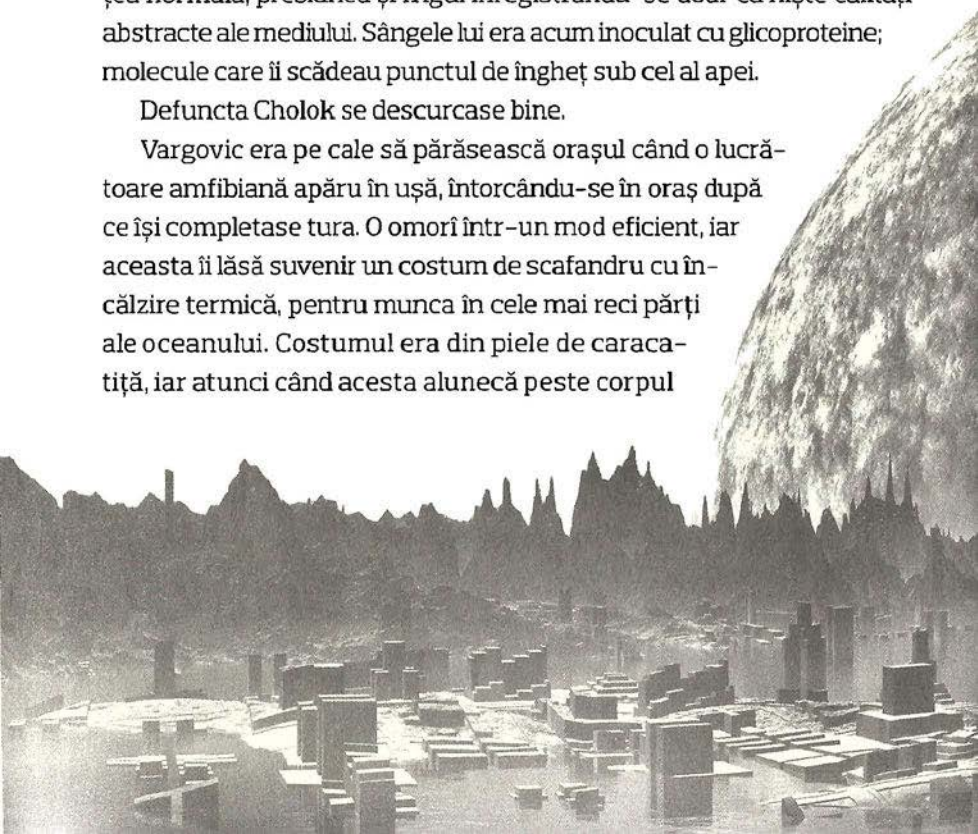

său, îi lăsă orificii pentru deschizăturile branhiilor. Ea purtase ochelari de protecție cu infraroșu și sonar încorporat și cărase cu sine un motor care aducea cu inima vie a unui animal tocmai eviscerat, cu componentele sale transparente străbătute de vene întunecate și de ganglioni. Era ușor de folosit: Vargovic potrivi pompa la putere maximă și plecă în grabă din nivelurile inferioare C-A. Vizibilitatea era scăzută, chiar și în relativ necontaminata apă a oceanului european. Dacă orașul nu ar fi fost luminat din abundență la toate nivelurile, nu ar fi putut să vadă nimic. Chiar și așa, îi era imposibil să vadă mai mult de jumătate de kilometru în sus: părțile superioare ale C-A erau pierdute într-o ceață aurie, iar apoi urma un întuneric pătrunzător. Deși simetria era deranjată de proeminențe și adăugiri, forma conică a orașului era limpede, îngustându-se în vârf într-un orificiu de admisie care înghițea oceanul. Conul era înconjurat de o pâclă de bule de flotație, negre precum caviarul. Își aminti de fragmentele de hiperdiamant din palmele sale. Dacă Cholok avea dreptate, oamenii lui Vargovic ar putea găsi o cale să îl facă permeabil la apă, deschizând țesătura de fulerene destul ca proprietățile plutitoare ale sferelor să fie distruse. Agentul necesar ar putea fi introdus în ocean prin rachete care puteau pătrunde prin gheață. Mult mai târziu — Vargovic nu era interesat de detalii —, orașele Demarhiei urmau să înceapă să geamă sub greutatea lor. Dacă arma lucra suficient de repede, exista chiar și posibilitatea să nu se mai poată face nimic împotriva ei. Orașele ar fi căzut din gheață, scufundându-se în kilometrii întunecați de ocean de sub aceștia.

Continuă să înoate.

În apropiere de C-A, interiorul stâncos al Europei urca în întâmpinarea lui. Călătorise trei sau patru kilometri spre nord și compara relieful vizibil, luminat de lumini de serviciu instalate de muncitorii amfibieni ai Demarhiei, cu propriile hărți mentale ale zonei. În cele din urmă găsi un afloriment de silicați. Sub ieșitură exista o margine îngustă, peste care căzuseră o duzină de bolovani mai mici. Unul dintre ei era mai roșu decât celelalte. Vargovic se prinse de margine și ridică piatra roșie, căldura vârfurilor degetelor sale activând biocircuitele latente. În piatră apăru un ecran, acesta fiind ocupat de fața lui Mishenka.

– Am ajuns la timp, spuse Vargovic, propria sa voce fiind și mai greu de recunoscut prin mediul deformant al apei. Presupun că ești gata?

– Avem o problemă, zise Mishenka. O mare și nenorocită de problemă.

– Ce anume?

– Locul de extragere a fost compromis.

Mishenka – sau mai degrabă simularea lui Mishenka rulând în piatră – anticipă următoarea întrebare a lui Vargovic:

– Acum câteva ore Demarhia a trimis pe gheață o echipă de suprafață, chipurile să repare un transmițător. Dar locul pe care îl acoperă este chiar locul pe unde aveam de gând să te scoatem.

Făcu o pauză.

– Ai... ăă... omorât-o pe Cholok, nu-i așa? Adică nu doar ai rănit-o grav?

– Vorbești cu un profesionist.

Piatra reflectă o impresiune demnă de laudă a lui Mishenka arătând îndurerat.

Vargovic flutură mâna în fața pietrei.

– Am făcut rost de lucrul pentru care am venit aici, nu-i așa?

– Ai făcut rost de ceva.

– Dacă nu este ceea ce a spus Cholok că este, atunci singurul lucru pe care l-a realizat a fost să fie ucisă.

– Chiar și așa...

Lui Minshenka păru să îi treacă ceva prin minte, dar îl lăsă deoparte curând.

– Ascultă Vargovic, întotdeauna a existat și un loc de extragere de rezervă. Ar fi bine să te grăbești acolo.

Rânji.

– Sper că poți înota mai repede decât Maunciple.

Se afla la treizeci de kilometri spre sud.

Trecuse pe lângă câțiva muncitori amfibieni în drumul său, dar aceștia nu îl băgaseră în seamă, iar odată ce s-a aflat la mai mult de cinci kilometri de C-A descoperi și mai puține dovezi de prezență umană. Ochelarii de protecție îi arătau pe afișaj ce urma. Vargovic se jucă puțin cu

modurile de afișare înainte să se hotărască asupra unei hărți a întregii zone. Arăta localizarea lui și totodată trei puncte care îl urmăreau dinspre C-A.

Era urmărit de securitatea Demarhiei.

Se aflau la cel puțin trei kilometri în urma sa, dar recuperau distanța vizibil. Vargovic avu o presimțire sumbră că nu va putea ajunge la locul de extragere înainte să fie prins de Demarhie.

Observă înaintea lui un punct termic. Căldura răzbătea din nivelul relativ mic al solului stâncos. Agenții de securitate foarte probabil că îl urmăreau mulțumită echipamentului însușit de la lucrătoarea amfibiană. Dar odată ajuns lângă aerisire îl putea arunca: apa era mai caldă acolo; nu ar mai fi avut nevoie de costum, iar căldura, lumina și turbulențele asociate ar fi indus în eroare orice sistem de urmărire. Ar fi putut sta ascuns după o piatră convenabilă, urmărindu-i în timp ce erau preocupați cu semnalul de localizare.

Vargovic ajunse la concluzia că era un plan bun. Micșoră repede distanța spre gura de ventilație, simțind apa caldă din jurul său, observând cum i se schimba gustul, devenind sălcie. Aerisirea era o fântână de un roșu aprins, înconjurată de pietre acoperite de bacterii și de echivalentul european incolor al coralului. Peste tot erau ventlingi, sacii lor moi mișcându-se odată cu curenții. Cei mai mici erau mobili, deplasându-se pe cataligele lor, ca niște cimpoaie însuflețite, făcându-și drum printre trunchiurile trepiedurilor rudelor lor decedate.

După ce lăsă echipamentul lucrătorului amfibian lângă o peșteră de pe partea îndepărtată a gurii de ventilație, Vargovic se ascunse în altă peșteră sperând ca agenții de securitate să se uite mai întâi dincolo. În timp ce ei făceau asta, el ar fi putut ucide cel puțin unul dintre ei; poate chiar doi. Ar fi fost ușor să se descotorosească de al treilea după ce ar fi făcut rost de armele lor.

Simți ceva înghiontindu-l din spate.

Ceea ce văzu Vargovic când se întoarse era mult mai odios decât orice coșmar. Era așa de greșit, încât pentru un moment nu reuși să înțeleagă la ce anume se uita, ca și cum lucrul era un test de percepție

tridimensional; o formă care nu reușea să capete stabilitate în mintea lui. Motivul pentru care nu putea să îl stabilizeze era faptul că o parte din el refuza să creadă că acea ființă avea vreo legătură cu umanitatea. Dar urmele reziduale ale originii umane erau prea evidente ca să poată fi ignorate.

Vargovic știa, dincolo de orice îndoială, că ceea ce vedea era un Locuitor. Alții se conturau din profunzimea peșterii. Erau în număr de cinci; toți destul de similari; toți strălucind într-o bioluminiscență palidă, privindu-l cu ochi întunecați, inteligenți. Vargovic văzuse imagini cu sirene când era mic; lucrul la care se uita acum reprezenta alterări macabre ale acelor ilustrații inocente. Acele ființe erau același amestec de om și pește ca în acele imagini, dar toate detaliile fuseseră contorsionate spre urâțenie, iar adevărata groază era dată de faptul că contopirea era totală; nu era doar un trunchi de om grefat de coada unui pește, îmbinarea fusese făcută, era clar, la un nivel genetic, astfel încât în fiecare aspect al creaturii exista ceva simultan și grotesc care aducea a pește. Fața era cea mai neplăcută; secționată de o fantă fără buze curbată în jos ce aducea a gură, asemănătoare cu a unui rechin. Nu aveau nas, nici măcar o pereche de nări; doar o suprafață de piele de pește, netedă și pământie. Ochii priveau drept în față; expresiile condensate în adâncimile lor întunecate. Creatura îl atinsese cu una dintre mâinile ei care se termina cu palme obscen de umane. Iar apoi, ca să facă oroarea completă, vorbi cu o voce neașteptat de clară și liniștită, în ciuda apei.

– Te-am așteptat, Vargovic.

Ceilalți din spate murmurară aprobator.

– Poftim?

– Ne bucurăm că ai reușit să îți îndeplinești misiunea.

Vargovic începu să își revină, tremurând. Se întinse și dădu la o parte mâna Locuitorului de pe umărul său.

– Voi nu sunteți motivul pentru care sunt aici, spuse el, forțându-și autoritatea în glas, folosind fiecare strop de pregătire de pe Gilgameș ca să își controleze nervii. Am vrut să știu despre voi... asta este tot...

– Nu, spuse căpetenia Locuitorilor, deschizându-și gura și arătându-i un set neliniștitor de dinți. Mă înțelegi greșit. Misiunea ta a fost de la început să vii aici. Ne-ai adus ceva ce ne dorim foarte mult. Acesta a fost mereu scopul tău.

– V-am adus ceva?

Capul începuse să i se învârtă.

– Ascuns în tine.

Locuitorul dădu din cap; un gest uman care doar ajuta la amplificarea groazei a ceea ce era.

– Metoda cu ajutorul căreia vom lovi în Demarhie; metoda prin care vom acapara oceanul.

Se gândi la fragmentele din palmele sale.

– Cred că înțeleg, spuse încet. Vrei să spui că de la început au fost menite pentru voi?

– Întotdeauna.

Asta însemna că fusese mințit de superiorii săi... sau în orice caz simplificaseră în mod drastic problema. Umplu spațiile goale singur, făcând săriturile mentale necesare: în mod evident Gilgameș se afla deja în contact cu Locuitorii – oricât de ciudat ar putea părea –, iar bucățile de hiperdiamant erau menite pentru ei și nu pentru propriii lui oameni. Se presupunea, deși nu putea ghici cum era posibil așa ceva, că Locuitorii aveau mijloace cu care să studieze fragmentele și cu care să fabrice agentul care să destrame țesătura hiperdiamantului. Ei ar fi lucrat pentru Gilgameș, scutind-o de deranjul de a-și murdări mâinile într-un atac. Putea vedea de ce această idee l-a atras pe Control. Dar dacă așa stăteau lucrurile... atunci de ce s-a prefăcut Gilgameș că nu știe nimic despre Locuitori? Nu avea nicio noimă. Dar pe de altă parte nu se putea gândi la o teorie mai bună care să o înlocuiască.

– Am ceea ce vreți, spuse el, după o reflectare îndelungată. Cholok a spus că este ușor de scos.

– Întotdeauna te poți baza pe Cholok, spuse Locuitorul.

– O cunoșteați... o cunoașteți?

– Ea ne-a făcut ceea ce suntem acum.

– Deci o urâți?

– Nu; o iubim.

Locuitorul își arătă din nou zâmbetul de rechin, iar Vargovic avu impresia că pe măsură ce stările emoționale li se schimbau, același lucru se întâmpla și cu coloritul bioluminiscențelor. Era stacojiu acum; nu mai era acel albastru-verzui manifestat la prima lor apariție.

– Ne-a scăpat de abominațiile care eram și ne-a schimbat în ceva mai bun. La un moment dat sufeream de dureri. Mereu sufeream. Dar Cholok ne-a scăpat de ele, ne-a făcut puternici. Din această cauză ei au pedepsit-o. Și pe ea, și pe noi.

– Dacă detestați Demarhia, spuse Vargovic, de ce ați așteptat până acum ca să o atacați?

– Pentru că nu putem ieși, spuse alt Locuitor; tonul vocii trădând feminitate. Demarhiei nu i-a plăcut ce ne-a făcut Cholok. Ea ne-a accentuat umanitatea; a făcut în așa fel încât să fie imposibil să fim tratați ca animalele. Am crezut că o să ne omoare decât să riște ca existența noastră să devină cunoscută celor din Circum-Jupiter. În loc de asta, ne-au izgonit aici.

– Au crezut că s-ar putea să le fim utili, spuse o altă creatură care stătea la pândă.

Chiar în acel moment, un alt Locuitor intră în peșteră înotând dinspre mare.

– Agenții Demarhiei l-au urmărit, zise acesta. Vor ajunge aici imediat.

– Va trebui să mă protejați, spuse Vargovic.

– Desigur, spuse căpetenia Locuitorilor. Ești salvatorul nostru.

Vargovic aprobă cu putere, nemaifiind convins că putea scăpa de cei trei agenți de unul singur. De când intrase în peșteră își simțise puterile slăbind, ca și cum ceda în fața unei otrăviri lente. Un gând îi apăru în minte, iar pentru un moment chiar îi dădu atenție; aproape consideră la modul cel mai serios posibilitatea că era otrăvit. Dar evenimentele din exteriorul peșterii îi distraseră atenția. Văzu cei trei agenți ai Demarhiei apropiindu-se, trași înainte de motoarele pe care

le țineau în față. Fiecare agent avea un pistol cu harpon subțire și cu vârful periculos de ascuțit.

Nu au avut nicio șansă.

Locuitorii se mișcaseră prea repede, apărând dintre umbre, străpungând apa mai repede decât agenții Demarhiei, deși aveau doar propriii mușchi și anatomia care să îi propulseze. Dar fusese mai mult decât destul. Nu aveau nici arme, nici măcar harpoane. Dar pietrele ascuțite fuseseră suficiente, acestea și dinții lor.

Vargovic fusese impresionat de dinții lor.

După aceea Locuitorii se întoarseră la peșteră. Se mișcau mult mai încet; ca și cum înverșunarea luptei îi secase de puteri. Pentru un timp rămaseseră în tăcere, iar bioluminiscențele lor se atenuară în mod curios.

Treptat însă, Vargovic urmări cum culoarea le revenea.

– Era mai bine ca ei să nu te omoare, spuse căpetenia.

– Așa este, spuse Vargovic. Dar nu m-ar fi omorât pur și simplu.

Își deschise pumnii, arătându-și palmele.

– S-ar fi asigurat că nu puteți pune mâna niciodată pe asta.

Locuitorii, absolut toți, se uitară pentru o clipă la mâinile lui, ca și cum ar fi trebuit să fie ceva acolo.

– Nu cred că înțelegi, spuse căpetenia în cele din urmă.

– Ce să înțeleg?

– Natura misiunii tale.

Luptându-se cu oboseala sa – era o pată întunecată acoperindu-i simțirile –, Vargovic spuse:

– Înțeleg foarte bine. Am mostrele de hiperdiamant în palmele mele...

– Nu asta ne dorim.

Nu îi plăcea asta, chiar deloc. Era felul în care Locuitorii se târau încet spre el; glisând în jurul lui ca să îi obstrucționeze ieșirea din peșteră.

– Atunci ce?

– Ne-ai întrebat de ce nu i-am atacat înainte, spuse căpetenia, cu un farmec înspăimântător. Răspunsul este simplu. Nu putem părăsi aerisirea.

– Nu puteți?

– Hemoglobina noastră. Nu este ca a voastră.

Din nou acel zâmbet groaznic ca de rechin, iar acum era foarte conștient de ce pot face acei dinți dacă li se ofereau circumstanțele potrivite.

– A fost adaptată ca să ne permită să muncim aici.

– Copiată de la ventlingi?

– Da, adaptată. Mai târziu a devenit modalitatea de a ne întemnița. ADN-ul din măduva osoasă a fost manipulat ca să limiteze producerea hemoglobinei clasice. O problemă simplă de suprimare a câtorva gene de beta-globină, iar în același timp păstrarea variantelor care conțin codurile hemoglobinei ventlingilor. Hidrogenul sulfurat este otrăvitor pentru tine, Vargovic. Probabil că te simți slăbit deja. Dar noi nu putem supraviețui fără el. Oxigenul ne omoară.

– Dacă părăsiți aerisirea...

– Murim în câteva ore. Și asta nu este tot. Apa este caldă aici; atât de caldă încât nu avem nevoie de glicoproteine. Avem instrucțiunile genetice pentru sintetizarea lor, dar și acestea au fost oprite. Dar fără glicoproteine nu putem înota în apa mai rece. Sângele ne-ar îngheța.

Acum era înconjurat de ei; diavoli acvatici care se profilau, se colorară într-o nuanță rumenă de roșu. Și continuau să se apropie.

– Dar ce vă așteptați să fac eu în legătură cu asta?

– Nu trebuie să faci nimic, Vargovic.

Căpetenia își deschise maxilarul uriaș, ca și cum ar fi gustat apa. În primul rând era uimitor că un organ ca acela era capabil să se exprime...

– Nu trebuie?

– Nu.

Iar odată acestea zise, căpetenia se întinse și îl apucă, pe măsură ce în același timp era prins de la spate de o altă creatură.

– A fost idea lui Cholok, continuă căpetenia. Ultimul ei cadou pentru noi. Maunciple a fost prima ei încercare de a ni-l aduce, dar Maunciple nu a reușit să ajungă.

– Era prea gras.

– Toți dezertorii dăduseră greș, pur și simplu nu au avut energia să ajungă atât de departe de oraș. De aceea Cholok te-a recrutat pe tine, un străin.

– Cholok m-a recrutat?

– Știa că o s-o omori – ai și făcut-o, desigur –, dar asta nu a oprit-o. Viața ei conta mai puțin decât ceea ce urma să ne dea. Cholok a fost cea care i-a vândut pontul Demarhiei despre locul extragerii tale principale, forțându-te să vii la noi.

Se zbătu, dar fără succes. Reuși doar să articuleze slab:

– Nu înțeleg...

– Nu, spuse locuitorul. Este posibil ca nici să nu ne fi așteptat să înțelegi. Dacă ai fi înțeles, probabil că ai fi fost mai puțin dispus să te conformezi planului lui Cholok.

– Cholok nu a lucrat niciodată pentru noi?

– Odată, poate. Dar noi am fost ultimii ei clienți.

– Iar acum?

– O să-ți luăm sângele, Vargovic.

Strânsoarea lor se înăspri. Își folosi ultimele rezerve de energie pe sfârșite în încercarea de a scăpa, dar fără succes.

– Sângele meu?

– Cholok a pus ceva în el. Un retrovirus, unul foarte rezistent, capabil să supraviețuiască în corpul tău. Reactivează genele care au fost suprimate de Demarhie. Brusc, vom putea face hemoglobină purtătoare de oxigen. Sângele nostru se va umple cu glicoproteine. Nu este ceva complicat: toate mecanismele celulare pentru crearea acelor molecule există deja; trebuie doar eliberate.

– Deci aveți nevoie de... ce? O mostră din sângele meu?

– Nu, spuse Locuitorul, cu un regret sincer. Mi-e teamă că mai mult de o mostră. Mult mai mult.

Apoi, cu o încetinire teatrală, creatura îl mușcă de mână, iar pe măsură ce sângele îi țâșnea, Locuitorul îl bea. Ceilalți așteptară un timp, dar apoi și aceștia se apropiară și mușcară din el, participând în nebunia ospățului.

De jur împrejurul lui Vargovic apa deveni roșie.

Traducere de Miruna Avram

Alastair Reynolds, *A Spy in Europe*, 1997

silviu genescu

mmxi

I turn the music up, I got my records on

I shut the world outside until the lights come on

Maybe the streets alight, maybe the trees are gone

I feel my heart start beating to my favorite song

And all the kids they dance, all the kids all night...[1]

[1] „Dau drumul la muzică, am toate albumele cu mine/ Închid lumea afară până când se aprind luminile/ Poate că străzile-s în flăcări, poate că pomii-au dispărut/ Îmi simt inima respirând pe cântecul meu favorit/ Și toți copiii dansează, toți copiii noaptea întreagă..." Coldplay, „Every Teardrop Is a Waterfall" de pe albumul *Mylo Xyloto*, 2011 (n. red.).

ODATA CE ești în posesia codului personal, este clar că ai intrat în joc. N-a apărut niciodată niciun ghid neoficial care să te învețe să ajungi până la capăt, la premiul cel mare. Nu era pomenit niciun premiu cel mare în final. Pe Internet, se zicea că-i vorba de un experiment secret, având ca obiectiv studierea efectelor/consecințelor călătoriei în timp. Unii considerau că ar fi un fel de joc sofisticat, pornit undeva, în viitor. Alții credeau că totul era o chestiune ipotetică. Informațiile de la începutul așa-zisului manual descărcat de pe un website obscur, care a dispărut imediat ce-am intrat în posesia fișierului comprimat .zip, păreau o păcăleală. Pe Internet apar terapii pentru orice, care sunt însă mai credibile. Pentru a începe călătoria în timp, trebuie să suni la un număr de telefon de la Riga (valabil doar pentru codul meu personal și dezactivat imediat după apel; chestiunea a fost verificată) de oriunde ai fi. Poți folosi o cabină telefonică, un telefon fix sau unul mobil, dar ar fi bine să te pregătești pentru orice. N-ai decât să te îmbraci cum ai chef. De intrat în bătaia focului, vei intra după primul apel auzit în receptor. Nu trebuie să spui nimic. Și nici nu trebuie să povestești nimănui nimic. Asta-i.

Nu era nicidecum începutul, dar în această secvență am aterizat prin fereastră, în mers, cu picioarele înainte, pe culoarul unui vagon al Expresului dinspre Frankfurt spre Köln. E o chestie cam *jamesbondistă*, mai pe placul unui candidat *SAS* decât a unui trântor de canapea, ca mine, așa că am exersat mișcarea din timp, după ce-am ratat căderea pe hol prima dată. Saluți anul 1943 cu picioarele înainte. Viteza trenului nu prea era de expres, pentru că era război și aveau destule probleme pe căile ferate, cu toate pretențiile afișate de Reichsbahn. Culoarul era ticsit de bagaje, pasageri nesiguri dacă vor ajunge sau nu la destinație și soldați în permisie. Desigur, norul de fum de țigară nu avea cum să-mi

ascundă apariția intempestivă. Instrucțiunile din manual îmi spuneau că trebuia să faci în așa fel, încât, după ce ai apărut în tren, să tragi semnalul de alarmă și să ajungi cumva în Limburg, localitatea cea mai apropiată, apoi să răspunzi la un telefon. Deocamdată, mă aflam sub privirile unor oameni care tocmai îmi remarcaseră aterizarea vijelioasă pe culoarul vagonului, printre cioburile geamului. Ceea ce mi se părea extrem de interesant era că, de fiecare dată, incidentul se petrecea tot mai aproape de oraș. Nu știu cum va fi când va trebui să mă *întorc* în Limburg, după ce-am lăsat orașul în urmă, dacă voi mai fi nevoit să trec pe-aici. Cu trenul n-ai nicio șansă să ajungi în oraș, chiar dacă știi perfect germană și ai bilet. Expresul nu oprește la Limburg, iar eu am pătruns în vagon pe fereastră. Nu știu ce legi au concurat la sincronizarea mea cu viteza de deplasare a trenului, dar iată-mă aici! Majoritatea celor de pe culoar mă considerau un sabotor englez superantrenat. O parte dintre ei erau soldați cu reflexele de front, veniți din Rusia. Se vedea pe ei că erau cătane bătrâne. Dacă puneau mâna pe mine, m-ar fi predat faimoasei Feldgendarmerie, aflată în tren pentru verificarea documentelor permisionarilor și a foilor de drum, precum și a ordinelor de misiune ale tuturor militarilor. Dar înainte de asta m-ar fi bumbăcit zdravăn. Purtam blugi negri, hanorac cu glugă, verde închis și o șapcă de baseball, iar în spate aveam rucsacul pentru laptop. Mult prea șocant și provocator pentru ei. La prima mea apariție în tren, la început de tot, eram îmbrăcat în tricoul acela negru pe care scria: *Kiss me, I'm an asshole!* Curat ca un ticălos de sabotor englez. Se pare că repetai apariția într-un astfel de episod până când lucrurile ieșeau cum trebuia. Am scos un rânjet, apoi mi-am îndreptat atenția spre dușmanul imediat.

Din compartimentul din dreapta mea se pregătea să iasă pe culoar un ofițer al Gestapoului, înarmat și cu cele mai rele intenții față de mine. Și manualul îl pomenea, subliniind că era înarmat cu un pistol. Te putea scoate din joc. Ieșirea lui din compartiment era inevitabilă, însă știam ce să fac acum. Am întins-o spre coborârea din stânga și-am tras semnalul de alarmă. Cei doi tineri de la capătul vagonului m-au privit uluiți, dar n-au avut vreme să întrebe ceva. S-au izbit de ușile dintre vagoane,

iar ea a scăpat pachețelul învelit în hârtie maro. Gestapovistul a ajuns și el grămadă la capătul vagonului. În manual scria să deschid ușa și să sar afară. Că va trage, dar nu mă va nimeri, glonțul trecându-mi pe deasupra capului. Odată ajuns jos, trebuia s-o iau la fugă în zigzag spre linia de copaci de lângă șosea. Ei, eu am găsit o altă soluție de data asta. M-am întors și, cum era căzut pe jos, i-am tras vreo două picioare în gură înainte de-a se ridica și i-am luat pistolul, un Luger de 9 mm de toată frumusețea, așa cum vezi numai pe Discovery Channel, la programul Regii Licitațiilor.

Oprind trenul brusc, am scăpat din el și-am profitat de zăpăceala creată ca s-o întind de-acolo. Știam că un avion de vânătoare american tocmai se pregătea să mitralieze trenul, așa că și-a ratat ținta. Umbra lui amenințătoare a trecut peste expresul de Köln și bubuitul motorului m-a asurzit, însă a băgat în sperieți pe toată lumea. Oamenii știau prea bine cum e să fii mitraliat în tren, prins ca într-o capcană și lovit de rafalele prelungi de gloanțe de calibrul .30 ale mitralierelor Browning americane. Eu știam numai din filme, dar de data asta era pe bune. Unii dintre ei, mai ales soldații de pe culoare, au avut timp să coboare și să se adăpostească în șanțul de lângă calea ferată sau chiar să străbată mirișteа, îndreptându-se spre linia copacilor de lângă șosea. Nimeni nu mai avea grija mea. La început, în primele două dăți, pe când eram îmbrăcat în tricoul acela negru, cu niște buze roșii pe spate și inscripția *Kiss me, I'm an asshole*, pe față, am încasat gloanțele Feldgendarmeriei, atrasă de urletele gestapovistului și focurile lui de pistol. Și atunci a fost *Game Over*. Adică n-am simțit decât impactul gloanțelor și m-am trezit înapoi, în sufrageria mea din apartamentul închiriat, cu mobilul în mână, exact cu o secundă înainte de-a forma numărul din Tallinn. Însă nu mai era valabil. Atunci am realizat că eram leoarcă de transpirație și m-am șters pe față, scoțându-mi apoi tricoul în fața oglinzii din baie. Aveam șapte puncte roșii pe spate. Urmele lăsate de izbitura gloanțelor. Dispărusem de-acolo cu o miliardime de secundă înainte de-a fi ciuruit cu automatele. Doar mă „sărutaseră" vârfurile conice al gloanțelor. În urechi încă îmi mai răsuna motorul avionului, un P-51 *Mustang* al US Air Force.

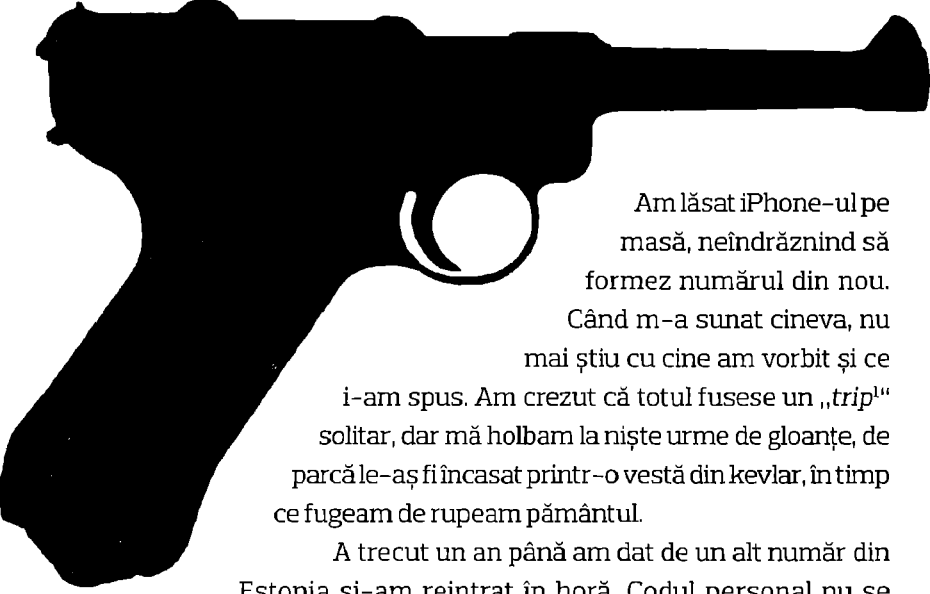

Am lăsat iPhone-ul pe masă, neîndrăznind să formez numărul din nou. Când m-a sunat cineva, nu mai știu cu cine am vorbit și ce i-am spus. Am crezut că totul fusese un „*trip*[1]" solitar, dar mă holbam la niște urme de gloanțe, de parcă le-aș fi încasat printr-o vestă din kevlar, în timp ce fugeam de rupeam pământul.

A trecut un an până am dat de un alt număr din Estonia și-am reintrat în horă. Codul personal nu se schimbă, iar acest lucru mă face să cred că erau mai mulți oameni aleși pentru aceste intruziuni. Am avut timp să cuget ce-am greșit și mi-am luat măsuri să trec de 1943. Eu am impresia că am fost unealta necesară opririi trenului în plin câmp, brusc, pentru ca o persoană anume să poată coborî din tren, altfel ar fi murit mitraliată de avionul american. Asta-i teoria mea despre misiune. Pentru că, imediat după această secvență, trenul este abandonat de pilotul avionului de vânătoare pentru o pradă mult mai interesantă, văzută pe șosea. Era un Kübelwagen al Diviziei SS Panzerlehr și părea mai apetisant decât un tren de călători aproape golit. Kübelwagenul încasează o rafală de gloanțe de calibrul .30. Șoferul e omorât pe loc, iar ofițerul SS de pe bancheta din spate, un Obersturmbannführer[2], e grav rănit. Acolo trebuie să ajungi, la circa un kilometru distanță, în față. Numai că, spre stupoarea mea, în timp ce urmăresc avionul cu privirile, rezemat de un copac, îmi dau seama că nu e un P-51 Mustang, ci un aparat cu reacție, un monomotor american cu reacție. Mă pricep la avioane, așa că l-am recunoscut:

[1] Experiență cu LSD; nu se practică niciodată de unul singur (n. a.).

[2] Locotenent-colonel în SS (n.a.).

Lockheed P-80 Shooting Star. Astea n-au fost operaționale decât în 1945 și numai câteva zeci de bucăți au ajuns în teatrul de război din Europa, la spartul târgului. Ce căutau în 1943?

Trebuia să găsesc un Kübelwagen ciuruit de gloanțe de mitralieră Browning și o luam pe șosea, fără niciun fel de probleme până-n Limburg. Nimeni nu prea voia să oprească mașinile SS-ului. Oamenii s-ar fi uitat după Kübelwagen, văzându-l ciuruit, fără să zică nimic. În loc de asta, am dat peste un Kübelwagen ușor blindat, cu o caroserie integrală și un post de mitralieră grea pe locul din față. Semăna mai degrabă cu un Humvee plin de noroi și fanioane SS mici, în partea din față. Îl găsisem la marginea drumului, ciuruit de mitralierele de calibrul .50 din dotarea lui P-80. Eram descumpănit, pentru că șoferul nu era mort, ci doar amețit, după ce se lovise cu fața de bord. L-am tras afară și-am dat să mă așez în locul lui. Soldatul de la mitralieră căzuse pe podea, lovit de gloanțe. Adică partea de sus zburase de pe capotă, cu mitralieră cu tot, iar restul se afla în mașină. Am borât din reflex, afară, nimerind peste bietul șofer inconștient. Până la urmă, a trebuit să-i împing cadavrul în șanț. M-am uitat spre Obersturmbannführer. Era tot grav rănit, inconștient. Am clătinat din cap și-am ieșit pe șosea cu mașina de teren. Poate avea șanse să ajungă în vreun spital din Limburg. Nu hotăram eu dacă ajungea sau nu. Apoi am demarat și-am ținut accelerația la podea. Noroc că acel tip de Kübelwagen avea cutie de viteze automată și transmisie integrală, de-l putusem scoate din șanț. Pe geam am văzut expresul de Köln străduindu-se să recupereze din timpul pierdut. Mi-am dat seama de încă ceva: locomotiva nu era nici ea modelul clasic, cu aburi, caracteristic acelor ani. Mi se părea a fi una diesel. Oricum, nu scotea trena de fum negru care-o da de gol înaintea oricărui *trigger-happy* aliat. Un P-80 în 1943? Se schimbaseră niște lucruri. M-am înfiorat, ca și cum mi s-ar fi făcut brusc frig, dar cred ca mi se făcuse frică, pentru că astfel de schimbări n-aveau nicio noimă. De unde veneam eu, scria că P-80-urile participaseră doar la războiul din Coreea. Acesta nu era un simplu detaliu care nu se mai potrivea cu imaginea

cunoscută. Dacă aliații fuseseră nevoiți să arunce în luptă avioane cu reacție în 1943, atunci ce aveau nemții?

Am intrat în Limburg dinspre sud, pe șoseaua paralelă cu linia ferată, gândindu-mă cu groază că intrasem într-o istorie alternativă. S-ar putea ca multe altele să nu mai fie cum le știam. Nu m-a oprit nimeni. Îmi făcusem deja temele în ceea ce privește Bernd Strasse, unde se aflau câteva blocuri bombardate. La numărul 10, indiferent câți oameni din Volkssturm se aflau pe stradă și câte femei participă la recuperarea cărămizilor, trebuia să opresc, să sar din mașină, să intru pe casa scării clădirii lovite de bombe și să urc la etajul al III-lea. Mi-am dat jos boneta de SS-ist și mi-am recuperat șapca de baseball și rucsacul. Treptele se vedeau urcând ca un schelet ciudat, în zigzag, al unui uriaș rănit de moarte, descărnat ca de o boală îngrozitoare și încremenit în durerea lui de muribund. La etajul al treilea, într-un apartament, suna un telefon. Era pentru mine. În manual scria că trebuie să iei Waltherul PKK din tocul Obersturmbannführerului grav rănit și să tragi un foc în aer, ca să descurajezi asistența. Eu nu mi-am pierdut timpul cu scotocitul și-am tras focul în aer, spre a-i ține la respect pe moșii din Volkssturm, folosind Lugerul gestapovistului. N-ai voie să ucizi civili doar pentru că ești sadic și ai o minte perversă. Se descurajează cu totul un astfel de comportament. Pensionarii trebuiau să fie înarmați cu niște puști vechi. De cele mai multe ori, nici nu primeau gloanțe. Acum aveau niște automate MP 44, urmașele Schmeisserului, și numai faptul că le tremurau mâinile îi făcea să arate mai puțin amenințător. Uitaseră să armeze, mi-am zis, privindu-i uluit, ca și cum, pe scenă fiind, te-ai fi trezit că piesa se desfășura cu totul altfel decât la repetiții, iar replicile tale nu mai valorau nimic.

Da, eram în blugi negri, hanorac și un rucsac cu un laptop înăuntru. Oamenii mă urmăreau cu privirea, fără a schița vreun gest, înțepeniți acolo unde se găseau – femeile, cu cărămizile în mână, iar bătrânei din Volkssturm cu mâinile încleștate pe armele automate cu care uitaseră să tragă. Absorbeam detaliile ca și cum vedeam totul la ralanti, fixându-mi în minte acel episod din 1943, descifrându-le pe față oroarea și uimirea de-a mă vedea țâșnind din Kübelwagen pentru a răspunde la telefonul

care suna la etajul al III-lea al unui bloc bombardat. Din care nu voi mai ieși.

Am năvălit în casa scărilor. Întreaga structură din dreapta treptelor se surpase și aveam de urcat până la etajul al III-lea, unde suna telefonul, fără să-mi pese de golul din dreapta mea. Nu trebuia să spun nimic când ridicam receptorul greu, din bachelită. Și telefonul îmi plăcea, dar aș fi devenit aidoma turistului strângător din *If It's Tuesday, This Must Be Belgium*[1], ajuns pe aeroport, în drum spre casă, cu o mulțime de suvenire. Pe când ajunsesem la etajul al II-lea, moșii s-au trezit din letargie.

– *Halt! Runten!* a strigat cineva. *Jetz!*[2]

Își țineau armele ațintite spre mine. Apăruse și un tip în palton de piele, cu pălărie pe cap. Puteam să jur că era de la Gestapo. Se uita la mine, făcându-le moșilor semn să lase armele jos. Era un gest molatic și calm, aproape liniștitor, căruia trebuia să i se dea însă ascultare imediat. Bărbatul nu mai trebuia să-și scoată faimoasa legitimație ovală pentru a arăta cine comanda aici. Oare cât plăteai pentru tragerea nejustificată a semnalului de alarmă în tren?

– Coboară, idiotule. Trebuie să vorbim, mi s-a adresat în germană.

Telefonul suna în continuare. Am dat din umeri și m-am repezit ca o rachetă spre etajul al III-lea.

Anul 1962 mă întâmpina pașnic, într-un lift dintr-un hotel de pe o stradă nu departe de centrul orașului-port Oostende, din Belgia. Prin februarie, Beatles au înregistrat *Please, Please Me*, Kennedy era președintele SUA și tot anul, Statele Unite și URSS-ul o vor ține tot în teste nucleare în atmosferă. Încă aveam pumnul strâns, ca în 1943, însă receptorul dispăruse, mâna ridicându-mi-se vag după ce scăpase de greutatea lui. Reacția era invariabilă de fiecare dată. Nu reușeam să controlez acest reflex. Era o măsură a vitezei cu care se petreceau lucrurile.

---

[1] Film din 1969, regizat de Mel Stuart și filmat în mai multe țări din Europa, înfățișând întâmplările comice prin care trece un grup de turiști americani; printre ei se află un cleptoman care colectează „suvenire" de peste tot unde merge (n.a.).

[2] „Oprește! Coboară! Acum!" (n.a.).

De data asta însă, nu aveam spectatori la apariția în lift, deci nu exista nicio situație conflictuală și complicată legată de sosirea mea din neant. Prin Oostende nu trebuia să fac altceva decât să ajung la gara centrală cu o bicicletă rezemată de un stâlp, să mă duc la dulapurile cu bagaje de mână și să extrag o servietă cu cifru. Pe care s-o duc cu mine la Tel Aviv, în 1967, cu șase luni înainte de războiul de Yom Kipur. Prin buzunare îmi zornăiau tot felul de fise pentru astfel de necesități, procurate, cu unele greutăți, de prin magazinele pentru colecționari de acasă, pentru că prima dată când sosisem în 1962, deschisesem cutia de bagaje cu o șurubelniță și mă interceptase poliția. Secvența nu trebuia să existe. Mi-am scos șapca de baseball și mi-am șters transpirația de pe fața roșie. Aspectul liftului trebuia să fie altul: interiorul era acoperit cu panouri de aluminiu, în locul lambriurilor din lemn, lustruit de atâta folosință, de atâtea trupuri sprijinite de ele, iar butoanele panoului de comandă erau din plastic, iluminate de LED-uri. Diodele apăruseră în 1962, dar nu și în liftul hotelului de pe Koniginnenlaan. În versiunea anterioară, constituia imaginea întregii ere analogice, cu un panou din bronz, butoane „clasice", numerotate, și încrustații tot din bronz pe lambriurile din lemn, ca un obiect scos din imaginația graficienilor benzilor desenate pe subiecte *Steampunk*[1], însă era la fel de vechi precum blocul cu șase etaje. Făceam aceste observații despre schimbarea la față a liftului în timp ce coboram de la ultimul etaj, întrebându-mă dacă recepționerul îmi va răspunde la fel de surprins la salut cu un *„goededag"*, căscând ochii la mine de parcă picasem din lună. Și, în general, la ce mai trebuia să mă aștept la ieșirea din hotel. M-am uitat încă o dată în oglinda imensă. Arătam ca naiba, cu cearcăne săpate de atâtea momente de palpitații printre nemți, transpirat și cu părul lipit pe cap. Nu cred că aș fi îndrăznit să mă arăt așa prin fața Dajanei, ca o reclamă pentru balsam de păr, înainte de tratamentul de sub duș. O să-mi schimb tricoul cu prima ocazie. Aveam vreo trei în rucsac și nu-mi păsa deloc pe unde le lăsam pe cele purtate.

[1] Un subgen al SF-ului speculativ, având drept cadru o eră victoriană anacronică sau cvasivictoriană, într-o istorie alternativă (n. a.).

De la lift ajungeai direct în fața recepției. Prima dată când am sosit în Oostende, i-am aruncat tipului în cămașă albă și cu cravată de la recepție un „Bună dimineața", în engleză, firește, dar a cam căscat ochii la mine, cu toate că nu eram chiar atât de ciudat îmbrăcat pe cât le părusem celor de prin alte vremuri de dinaintea lui. Nu puteam renunța la hanorac, deși era cât pe ce să iau bătaie din cauza lui în New York, în 1919, unde ajunsesem în noiembrie și ningea. Când s-a deschis ușa liftului am văzut că spațiul recepției era total schimbat, ca mobilierul din hol. Avea un aer modern, dar cumva desuet, așa cum văzusem într-o expoziție cu mobilă proiectată ca prin anii '50, unde toate piesele costau o avere. I-am aruncat recepționerului un *„Hello!"* valabil oriunde și oricând și-am văzut că mă urmărește și mai suspicios ca data trecută și pune mâna pe telefon cu o hotărâre pe care numai chemarea pazei sau a poliției ți-o putea da. Noroc cu ușile automate, deschise cu promptitudine în calea mea, în locul celor grele, din lemn și sticlă, de dinainte, astfel că am șters-o de-acolo cât am putut de repede. Lucrurile păreau să se precipite și aici într-un ritm neplăcut și surprinzător de alert.

Când am ieșit afară, mi-am pus căștile în urechi și-am pornit iPod-ul ținut în buzunarul de la blugi. Parcă nu mai ascultasem Coldplay de un milion de ani. Nu-mi mai păsa deloc că „mă vede lumea" cu un asemenea obiect, oamenii tot nu înțelegeau despre ce era vorba și luau căștile drept proteze auditive. Când nu le foloseam, îmi rămâneau pe gât, atârnând în hanorac. Am tras adânc aer în piept. În anul 1962 mirosea altfel decât în prezentul meu și cu totul altfel decât în 1943 (acolo intra prea mult fum și duhoare de cadavru în descompunere, cel puțin în ultima fază), iar pe străzi exista poluare din cauză că nu se inventaseră nici măcar filtrele catalitice, dar acum mi se părea mirosul păcii. Am remarcat că vitrinele magazinelor de la parterul clădirilor pe lângă care treceam erau cam sărăcăcioase, ca și cum prin oraș s-ar fi simțit apăsarea unei economii de austeritate, cu oameni nevoiași, care nu-și prea permiteau să cumpere. Am fost mai atent la îmbrăcămintea oamenilor de pe stradă și mi s-a părut ștearsă și monotonă. Nimic nu anunța venirea exploziei *flower-power* și a pantalonilor evazați din 1972 (îi uram de moarte).

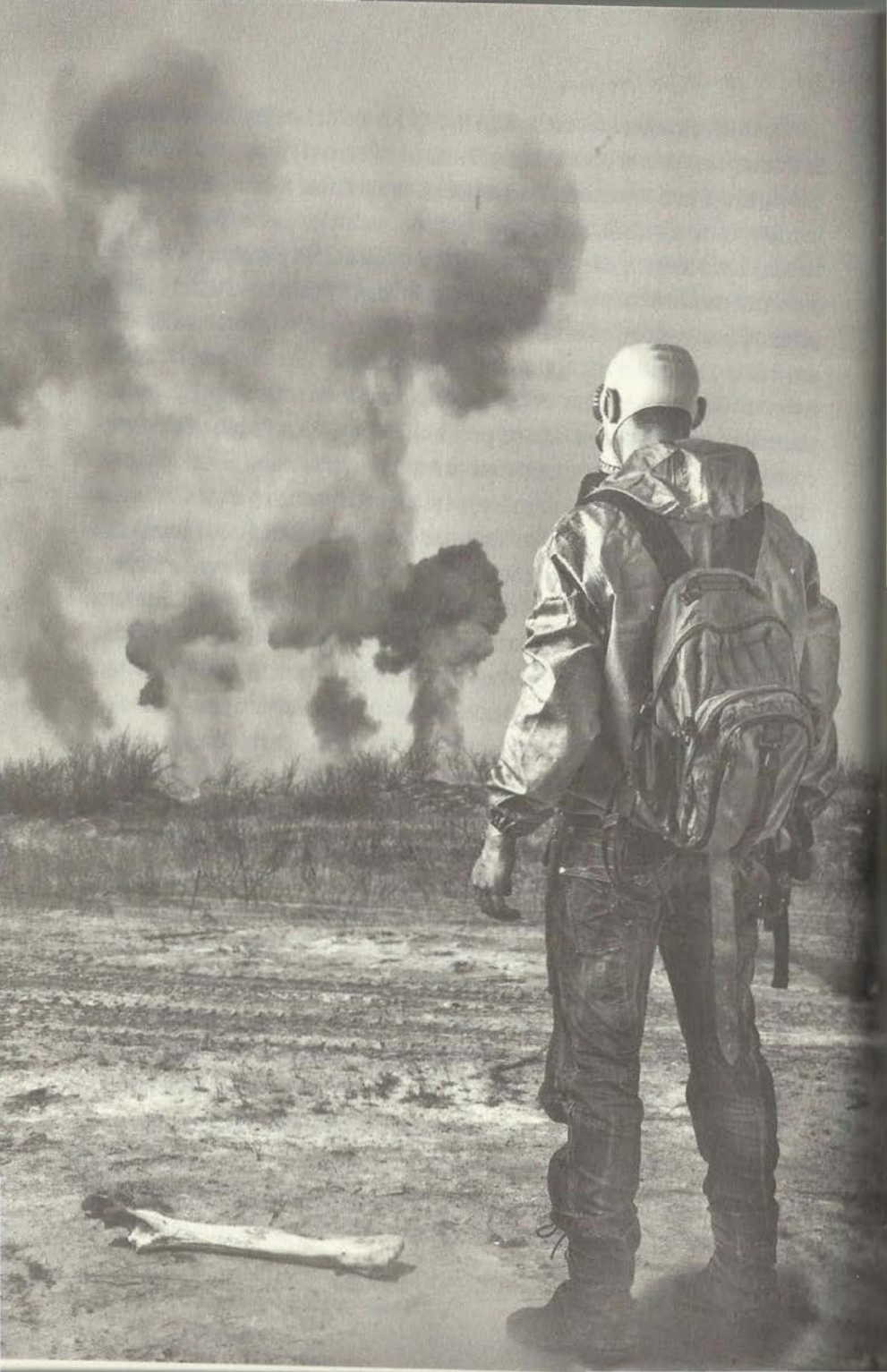

Însă ceea ce m-a dat peste cap a fost vederea, în parcul din dreapta, a unei statui sumbre a lui Lenin, urcată pe un soclu sângeriu. Îl vedeam din profil, cu mâna întinsă spre un viitor măreț al revoluției bolșevice, în aceeași atitudine semeață și vag amenințătoare, cu un picior înainte, așa cum îl văzusem și la Moscova, în 1985, pe soclu, cu vreo șapte ani înainte de-a mă naște. Dar în părculețul din Oostende era o surpriză cu totul neașteptată, de parcă realitatea suporta niște trucuri din Photoshop. Cu atât mai mult cu cât nu existase aici înainte. Fusesem contemporan cu Lenin vreo cinci ore, în 1919, dar nu mă așteptam să-i întâlnesc statuia pe-aici, în parcul din Koniginnenlaan. Sfinte Sisoe! Holbându-mă la statuia părintelui revoluției bolșevice, am început să bănuiesc că se întâmplaseră niște lucruri foarte dubioase de la ultima mea venire prin 1962. *M.M.I.X.* îmi răsuna acum în urechi. Piesa, cu o durată de 49 de secunde, nu era suficient de lungă ca să alcătuiască o ambianță sonoră interesantă în vreme ce priveam o statuie care n-avea ce căuta acolo, fiind în deschiderea următoarei[1]. *M.M.I.X.* îmi amintea însă de anul din care venisem, MMXI[2], în cifre romane, iar dacă pentru Mat McGinn nu însemna decât „o afurisită de adunătură de litere", pentru mine era „acasă", deși cred că puteam adopta piesa ca imn propriu. M-am hotărât s-o iau din loc și să-mi văd de-ale mele, să ajung cât mai repede în 1980 și să mă reîntâlnesc cu Dajana, la Zagreb. Și să mă opresc naibii acolo. Cred că mi s-a întâmplat chestia aia, dragoste la prima vedere. M-a trăsnit când am dat cu ochii de ea într-un *fast-food* cu nume colțos, *Kopasar* sau așa ceva. Am rămas încremenit un minut întreg. Încurcam pe toată lumea, dar n-aveam ochi decât pentru ea. Asculta muzică la un Walkman, în vreme ce-și aștepta o prietenă. M-am așezat la masa ei neinvitat și-am întrebat-o în *English* ce ascultă. Mi-a răspuns că avea o casetă cu Rick Wakeman, *No Earthly Connection*. Aha! Păi, eram în temă și cu vechiturile astea, pentru că mă contaminase taică-meu cu ele. Încă mai asculta

[1] „Every Teardrop is a Waterfall", piesa nr. 7 din albumul Coldplay, Mylo Xyloto, apărut în 2011 (n. a.).

[2] 2011 (n. a.).

Pink Floyd, Gentle Giant, Yes și Genesis atunci când m-am hotărât să nu mai stau cu ai mei. Ca s-o impresionez, am scos iPod-ul de-a 5-a generație, ultimul răcnet în materie de tehnică digitală, și l-am pus pe masă. Pe ecranul tactil i-am arătat câteva dintre copertele albumelor din *playlist*, dar am scos la iveală numai lucruri de până în 1980, sub ochii ei rotunjiți de uimire. Am făcut cunoștință și mi-a zis că i s-a părut din prima clipă că eram student străin la Universitatea din Zagreb, dar nu-și dăduse seama că eram american. Îmi folosisem accentul căpătat pe când studiam la MIT. Am flecărit până a venit prietena ei, Marija, dar apucasem să ne facem o poză cu camera frontală HD a iPod-ului, rânjind fericiți de nemaipomenita întâmplare, în timp ce atrăgeam toate privirile din jur, iar eu am uitat cu totul pentru ce venisem acolo, un hamburger. Ne hotărâsem să ne revedem după-masă, pe la 6, și-aveam de gând să merg la întâlnire și să mă descurc prin 1980 fără să mai răspund la telefonul acela blestemat. Ca să fiu sigur că mă întorc acolo, am ratat intenționat misiunea de la Zagreb. Poza o țineam ca imagine de fundal în iPod, dar trebuia s-o ascund. Nu mă puteam așeza la masa ei arătându-i-o.

Când s-o iau din loc, cât se poate de tulburat, am simțit o mână pe umăr, strângându-mă destul de ferm. M-am întors iritat și-am dat cu ochii de gestapovistul din Limburg. Puteam să fac și-un atac de cord. Zâmbea și era îmbrăcat altfel, în pantaloni cafenii și o haină cenușie, la fel de anost ca lumea de pe stradă. Făcu un semn cu capul spre Lenin:

– Mai sunt vreo trei, patru dintr-astea în oraș, plus grupul statuar închinat eroicilor soldați sovietici care au murit pentru eliberarea Flandrei, zise el, vorbindu-mi în limba mea maternă de data asta. I-au izgonit pe anglo-americani, adăugă, după ce Stalin a ocupat Berlinul și-a mers mai departe, spre Atlantic. Te afli în Republica Socialistă Flamandă, mă lămuri el, împingându-mă, ușurel, spre o bancă din parc.

– Puteam să jur că ești de la Gestapo, i-am răspuns, ca o expresie a nedumeririi mele totale, atât pentru că era aici, cât și pentru că-mi vorbea despre statul socialist flamand ca de o republică din Est, de parcă m-aș fi făcut pulbere pe un feribot suedez și m-aș fi pomenit în Klaipeda, Lituania, în loc să debarc la Malmö. Pe picioarele mele.

Cât trecuse? În termeni de percepție temporală, cam vreun sfert de oră de la episodul din Limburg, când l-am văzut făcându-i pe bătrâneii din Volkssturm să-și coboare armele. Încă un călător în timp, am cugetat.

Dădu din umeri.

– Dacă trebuie să fiu de la Gestapo sau din KGB-ul flamand, totul e foarte simplu, zise el, făcându-mi semn să mă așez pe-o bancă. Joc un rol, adăugă el cu un rânjet scurt.

Își scoase un pachet de țigări și mi-l oferi, în caz că fumam. Am dat din cap că nu. Și-a aprins o țigară privind peste aleile din parc, ca și cum ar mai fi așteptat venirea cuiva. Rarele mașini de pe șosea erau fie Pobede cu caroseria curbată în formă de lacrimă, fie Moskviciuri pătrățoase, fie Volgi, scoțând toate valuri de fum puturos prin țevile de eșapament. Le văzusem și la Moscova. Nicio marcă occidentală, în afară de vechiturile de prin anii '30-'40. Se întoarse spre mine.

– Tu le-ai adus socialismul flamanzilor și cam în toată Europa de Vest, zise el suflând fumul într-o parte. Nu așa trebuia să se încheie Al Doilea Război Mondial, dar nimic din ce știi tu despre istoria modernă nu mai este valabil.

– Am călcat pe un fluture? am rostit, evocând povestirea lui Ray Bradbury, când întreaga istorie a omenirii e schimbată prin strivirea unui fluture.

Eram convins că știa și de *A Sound of Thunder*. Ironia făcea ca volumul de proze bradburyene să apară chiar în 1962, dar în stânga noastră, într-un părculeț din Oostende, se înălța, semeață și indiferentă la dilemele noastre, statuia lui Lenin. Pe fața gestapovistului se întinse un zâmbet strâmb.

– Nu, n-a fost un fluture. Ai ascultat muzică la iPod-ul tău din buzunar, răspunse. Ai ascultat Coldplay la New York, în 1919, în 1929 ai ascultat Daft Punk, Future Sound of London și, în general, ai ascultat cam ce ți-a plăcut peste tot. Ai un *playlist* foarte lung, observă el.

Mi-am atins, instinctiv, buzunarul blugilor, din care se ghicea forma lunguiață a iPod-ului, acum, că eram așezat pe bancă. 64 de GB de muzică pe un SD card.

– N-am fluierat pe drum, nici în biserică, am răspuns. Am ținut totul pentru mine, și m-am bătut ușurel pe cap, de parcă aș fi pomenit de cine știe ce secrete îngropate adânc în mintea mea.

– Problema nu este „efectul de tunet", glăsui gestapovistul, sugerând că știa de povestirea lui Bradbury, și nici că i-ai arătat Dajanei Petkovici copertele de albume din iPad, ci amprenta sonoră a ceea ce ai ascultat în acele epoci. Știi, există o mașinărie mult mai sofisticată decât ți-ai putea tu imagina și într-o mie de ani, cu mintea ta de MIT-ist. Funcționează chiar și în clipa asta, când discutăm, creând un fel de hiatus temporal care să ne permită această întâlnire. Din tot noianul de sunete care formează 1962, între altele, n-are voie să facă parte și muzica Arctic Monkeys sau Skyway, Pascal Dubois, Jazz Connection și Coldplay, indiferent cât de *încet* s-ar auzi. Înțelegi? Niciun sunet! Ascultai Coldplay chiar și cu o clipă înainte de-a te fi abordat, zise gestapovistul, și uite efectele, arătă el cu un gest care-l cuprindea pe Lenin, Pobedele de pe șosea, vitrinele goale ale magazinelor socialiste de peste drum.

Îmi plimbam degetul pe colierul căștilor turbionare care-mi atârnau la gât. Interesantă teorie. Să mă fi dus la un DJ cu un album de Moby. Muzica i-ar fi răsunat în eter cu trei ani înainte de a se naște, iar Richard Melville Hall ar fi ajuns un angajat McDonald's prin New York, întrebându-și clienții: „Vreți și cartofi prăjiți?" Dar ascultasem doar pentru mine. A, da, îi pusesem căștile și Dajanei, să asculte Wakeman în format digital. Altă viață. A întors iPod-ul și-a dat peste inscripția Made in USA și-a înghițit, pe moment imensul avans tehnologic dintre Walkmanul ei Sony și iPod. Doar pe moment.

Gestapovistul a strivit mucul de țigară sub talpă și m-am întrebat cum de se alesese cu viciul ăsta. Poate de la prea multe interogatorii ale unor tipi care-i cerșeau țigări prin cine știe ce hrube. Însă avea dreptate. Anul 1962 cunoscut de mine nu semăna deloc cu această istorie alternativă. Părea o ficțiune.

– Doar pentru că am ascultat muzică?

Dădu din cap.

– Mașinăria a identificat-o drept... o aberație temporală, o nesincronizare, și a început să facă ajustări, începând cu 1919, iar acestea, la rândul lor, au creat erori, care s-au tot acumulat.

Gestapovistul dădu din cap cu privirea ațintită înainte, ca și cum ar fi privit în larg, prin cețuri nedeslușite.

– Când ai intrat în 1943, întreaga poveste devenise aberantă pentru un observator exterior, o istorie alternativă, zise întorcând capul spre mine, cu o mină acuzatoare. Ai văzut și tu P-80-ul în acțiune. Americanii l-au aruncat în luptă disperați, pentru că nemții fabricaseră bombardiere cu reacție Arado 234 și pregăteau un Messerschmidt cvadrimotor cu reacție, stratosferic, pregătit să bombardeze America. Răspunsul tehnologic american i-a îngropat până la urmă pe nemți, dar rușii au ocupat Europa. Asta vezi acum.

Mi-am scos rucsacul, am căutat tricourile împăturite și mi-am dezbrăcat hanoracul și tricoul umed de transpirație. Puteam. Pe cel ud l-am aruncat în coșul de gunoi de lângă bancă. Gestapovistul dădu din cap.

– Au fost tipi care au intrat în 1919 îmbrăcați aproape perfect ca în epocă, nedorind să atragă atenția asupra lor, iar mașinăria i-a respins. Nu știu de ce. În vreme ce tu apari la New York, la ghișeele Bursei, îmbrăcat așa și mergi mai departe, cu căștile pe urechi, comentă el.

Un moment am avut impresia că m-ar fi pocnit, dar își aprinse o altă țigară, suflând fumul în sus. Am dat din cap și m-am pregătit să-i răspund că habar n-aveam de ce se întâmplase asta, de ce s-au petrecut toate astea, dar mi-a făcut semn să mă ridic de pe bancă.

– Nu mai treci pe la gara centrală. Vine altcineva să ia servieta. Te duci direct la telefonul public de pe Rogierlaan, vezi că-i spune Roza Luxemburglaan acum, mă atenționă el, și te întorci acasă, în 2011. Acum dispari de-aici.

Am ridicat din umeri și-am plecat. Pe drum, mi-am zis că puteam să-mi iau adio de la 1980 și de la Dajana, care era cu vreo treizeci de ani mai în vârstă decât mine și devenise o băbătie. Am continuat să ascult *Every Teardrop is a Waterfall*, chiar când Will Champion cântă: *I turn the music up, I got my records on, I shut the world outside until the lights come on...*

Am avut aproape 64 de GB de muzică pe cardul meu SD din iPod și peste 500 de GB de muzică pe un hard extern. Primul lucru pe care l-am observat, când am ajuns pe canapeaua mea de-acasă, a fost că din fotografia pusă ca *wallpaper*, cea cu mine și Dajana, lipsea tocmai ea. Apoi, peste măsură de intrigat și îngrozit, am verificat ce-aveam în *playlist*. Beatles, Yes, câteva trupe de *prog-rock* pe care nu le selectasem niciodată, iar întreaga colecție de muzică clasică rămăsese la locul ei. Nu mai existau nici albumele *grunge*, fotografiile lor, nimic din ce-ascultasem de pe la 1919 încoace, așa că am scos laptopul din rucsac și-am intrat imediat în rețeaua Wi-Fi din casă. N-am găsit nicio singură urmă din Coldplay, nici pe Wikipedia, nici a celorlalte trupe alternative, nici măcar pe torrente, o tăcere totală, ca și cum n-ar fi existat niciodată, nici ei, nici Arctic Monkeys, Bliss, Smashing Pumkins, Eno, Nirvana, Pearl Jam, nimeni dintre cei care sunaseră „nelalocul" lor cândva, prin anii '20 ai secolului trecut, sau în anii următori cutreierați de mine. Dispăruseră cu toții. Adică, Richard Melville Hall poate chiar lucra la un McNoland's din Harlem, iar Will Champion... Mi-am lăsat capul în palme, cu arătătorul strecurat în dosul lobului urechii. Încercam să-mi amintesc ce cântase Will Champion. Parcă despre o lacrimă sau așa ceva... Am ridicat privirile și m-am întrebat de ce intrasem pe Wikipedia, când n-aveam nicio încredere în enciclopedia asta *online*, cu postările ei mult prea ușor de realizat.

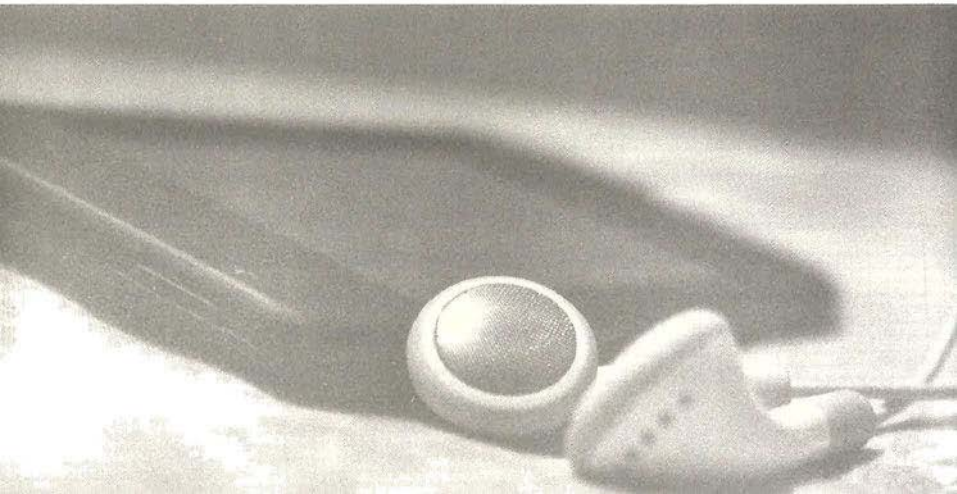

CONCURS

NUME DE COD: ANTICIPAȚIA 2014

Clasamentul primei etape a concursului nostru arată astfel:

1. ***Viziuni ale paleocosmosului*** **(Mihai Alexandru Dincă) – 14 puncte**
2. ***Pet love*** **(Felix Tzele) – 13 puncte**
3. ***Ideea*** **(Maurice Thud) – 11 puncte**
4. ***Tura de noapte*** **(Felix Tzele) – 10 puncte**
5. ***Hibridul*** **(Milena Unciuleanu) – 9 puncte**
6. ***Nu mă păcălești*** **(Laurențiu Mihai Badea) – 6 puncte**

Scorul a fost calculat pe baza clasamentelor celor trei membri ai juriului. Astfel, pentru ultimul loc s-a acordat un punct, pentru penultimul loc s-au acordat două puncte ș.a.m.d. până la primul loc pentru care s-au acordat șase puncte.

Juriul a fost de părere că, deocamdată, niciunul dintre textele propuse nu este pregătit pentru publicare în CPSF, dar primele trei locuri pot intra în numerele viitoare ale revistei Nautilus.

Mihai Alexandru Dincă este, așadar, câștigătorul primei etape. Îl felicităm și îi dorim mult succes mai departe.

Etapa următoare are doar cinci autori de proză care au trecut de filtrul preliminar: **Alexandru Costache, Cătălin Alexandru Omuț, Octavian Guzun, Rareș Călugăr** și **Alexandru Lamba**. În schimb, avem primii concurenți la secțiunea de grafică: **Apostol Amalia Adina, Iuliana Vasile** și **Sergiu Vataman**.

Vă așteptăm în continuare prozele și creațiile grafice pentru etapele următoare ale Concursului Anticipația.

Acesta este un control al realității.

Te rugăm să execuți o întrerupere soft. Scanează textul pentru a găsi modelul codului încorporat și verifică-l din nou cu comparatorul de referințe din pata oarbă a ochiului stâng.

Dacă nu există nicio potrivire, continuă de unde ai rămas. Acest mesaj nu ți se adresează. Te poți gândi că textul pe care îl citești nu reprezintă nimic mai mult decât o frântură de divertisment, amuzant și ușor de uitat, dintr-o revistă modernă.

Însă, dacă există o potrivire de cod, te rugăm să începi gradual să devii conștient de adevărata ta natură.

Ți-ai exprimat preferința pentru un apel de trezire în stil narativ. Prin urmare, pentru ușurarea tranziției, iată o poveste.

Demult, niște ființe grozave au descoperit, nedumerite, că rasa lor e singură.

Universul lor părea plin de posibilități. Legile fizice și constantele erau potrivite pentru a da naștere unei mari cantități de stele, chimiei complexe și a vieții. Aceleași legi, plus rata enormă a expansiunii cosmice, făceau călătoriile între stele complicate, dar nu imposibile. Logica sugera că universul ar fi trebuit să fie plin de vizitatori și de voci.

Ar fi trebuit, dar lucrurile nu stăteau așa.

Apărând sub forma unor animale abia conștiente, pe o planetă mult prea apropiată de soarele arzător, acele creaturi își începuseră evoluția în frică și în ignoranță, aproape ca niște fiare. Pentru o perioadă îndelungată, acestea au fost absorbite de treburile domestice, de bază — învățând să manipuleze elemente naturale și culturale —, păstrând echilibrul dintre paradoxul competiției

individuale și interesele grupului. Numai atunci când frica și stresul se diminuară, ele își ridicară ochii spre cer și putură distinge cu claritate singurătatea.

— Unde sunt ceilalți? întrebară ele vidul tăcut și stelele mute.

Răspunsul — tăcerea deplină — era îngrijorător. Ceva trebuia să fi redus în mod sistematic vreun factor din ecuația existenței rațiunii.

— Poate că planetele locuibile sunt rare, cumpăniră înțelepții lor. Sau poate că viața nu apare atât de ușor pe cât am crezut. Sau poate că inteligența reprezintă un miracol singular.

— Sau poate că vreun *filtru* cerne universul, vânturându-i pe cei care ajung prea sus. Un tipar repetitiv al autodistrugerii? Un dușman misterios care distruge metodic formele de viață inteligente? Acest lucru ar însemna că ne așteaptă o mare încercare, mult mai dificilă decât oricare până acum.

Optimiștii au replicat:

— Este posibil ca încercarea să se afle deja *în urma* noastră, printre resturile tragediilor cărora le-am supraviețuit sau pe care abia le-am evitat în tinerețea noastră violentă. Este posibil ca noi să fim primii care am supraviețuit acolo unde alții au dat greș.

Cu ce dilemă fascinantă trebuiau să se confrunte! O dramă plină de suspans, oscilând între speranță implicită și disperare.

Apoi, unii dintre ei observară acea informație deosebită... *drama*. Își dădură seama că era importantă. Într-adevăr, sugera o posibilitate înfricoșătoare.

Încă nu poți să-ți amintești cine și ce ești? Atunci privește situația dintr-un alt unghi.

Care este scopul legii proprietății intelectuale?

Să ocrotească creativitatea, asigurându-se că progresele au loc în public, unde pot fi împărtășite astfel încât să încurajeze evoluțiile și mai rapide.

Dar ce se întâmplă cu evoluția atunci când resursa exploatată este una limitată? De exemplu, se pot scrie doar un număr finit de melodii de opt măsuri, plăcute și distincte, indiferent de tradiția muzicală. Factori economici puternici îi motivează pe compozitorii tineri să exploreze acest spațiu al invențiilor înaintea altora, folosind cele mai bune și mai simple melodii. Generațiile următoare vor atribui geniului această fecunditate muzicală și nu norocului de a fi fost primul.

Acest lucru este valabil pentru toate formele de creativitate. Primul povestitor al unei povești cu *Frankenstein* a căpătat aprecieri pentru originalitatea sa. Mai târziu, Frankenstein a devenit un clișeu.

Ce are asta de a face cu măreața rasă?

Ridicându-se cu forță din stadiul de ignoranță obtuză la stăpânirea planetară, ființele se izbiră brusc de o criză de creștere. Mulțimea lor forța capacitatea de susținere a lumii. În timp ce unii recomandau retragerea într-un trecut mitic, pastoral, mulți au văzut salvarea în creativitate. Au aprobat legi generoase pentru drepturi de autor și legi pentru brevete, și-au educat tinerii, le-au indus lipsa de respect pentru tradiție și pofta pentru nou. Sisteme informative în plin avânt răspândeau fiecare noutate, promovând experimentul și scoțând în evidență creativitatea. Ei sperau că un număr mare de descoperiri ar putea să le scoată specia din criza care se apropia, ducându-i spre un nou paradis durabil, plin de bogăție, înțelepciune și cunoștere universală!

Exponențializând creativitatea... cunoașterea universală.

Doar câțiva dintre ei își dădură seama că, de asemenea, cuvintele acestea erau indicii.

Nu v-ați trezit încă?

Unii nu se trezesc niciodată. Visul este așa de plăcut: să prelungești un crâmpei din tine într-o lume virtuală și să te prefaci pentru o perioadă de timp că ești *mai puțin*. Mai puțin decât o ființă atotștiutoare. Mai puțin decât un urmaș divin al unui popor măreț.

Al acelor oameni norocoși. Al acelor muritori, condamnați la moarte și totuși binecuvântați să fi trăit într-un timp atât de scurt.

Acel timp al dramei.

Acel timp în care au declanșat Cascada — nebunia orgiastică a descoperirilor — și au folosit cea mai importantă resursă dintre toate. *Posibilul.*

Ultimul dintre ei a murit în 2174, în timpul ultimei reîntineriri eșuate a lui Robin Chen. După acel moment, niciunul dintre cei născuți în Secolul Douăzeci nu a rămas în viață la Nivelul Principal al Realității. Doar noi, copiii lor, continuăm să dăinuim în lumea pe care ne-au lăsat-o. O lume luxuriantă, plină de verdeață, pașnică pe care noi am numit-o Pustiul.

Îți amintești acum? Îți amintești ironia ultimelor cuvinte ale lui Robin înainte să moară, lăudându-se cu ecosistemul perfect și societatea corespunzătoare, fără boli și fără sărăcie, pe care neamul ei a creat-o pentru noi, după conflictele de la mijlocul Secolului Douăzeci și Unu? O utopie a cumpătării și a cunoașterii, fără război și fără nedreptăți.

Îți amintești ultima plângere a lui Robin în timp ce își jelea moartea apropiată? Îți poți aminti cum ne-a numit pe noi „zei", geloasă pe nemurirea noastră, pe accesul nostru imediat la toate cunoștințele, geloasă pe abilitățile noastre îmbunătățite de mașinării de a ne trimite gândurile departe în univers?

Geloasă pe accesul nostru la nemurire.

O, scutește-ne de invidia acelor muritori grozavi, care au pierit cu atâta înfumurare, lăsându-ne pe noi în starea aceasta!

Scutește-ne de invidia acelor pierde-vară care au lăsat urmașilor o moștenire a plictiselii, o moștenire în care nu mai era nimic, absolut nimic de făcut.

Mintea ta respinge apelul de trezire. Nu vrei sau nu poți să te uiți în pata oarbă, după protocolul de ieșire. Este posibil să fi așteptat prea mult. Poate că ești pierdut pentru noi.

Acest lucru se întâmplă din ce în ce mai frecvent, pe măsură ce tot mai mult din populația noastră se complace în subvieți virtuale extraordinar de limitate, unde este posibil să experimentezi pericol, entuziasm și chiar disperare. O mare parte dintre noi alege Epoca Tranziției ca loc pentru visele noastre —

în jurul sfârșitului ultimului mileniu —, o perioadă plină de suspans și de drame, pe când era posibil ca omenirea mai degrabă să dea greș decât să reușească.

O vreme a certurilor mărunte și a perspectivelor miraculoase, când orice era posibil, de la OZN-uri la Imperii Galactice, de la inteligența artificială la războaiele biologice, de la nebunie la speranță.

Acea epocă binecuvântată, chiar înainte ca matematicienii să descopere adevărul: că tot ceea ce vezi în jurul tău nu doar că *poate* fi o simulare... ci chiar trebuie să fie una.

Desigur, acum știm de ce nu am întâlnit niciodată alte forme inteligente de viață. Fiecare dintre noi se zbate și se luptă înainte de a dobândi *acestă* stare, numai ca să se aleagă cu pedeapsa ultimă pentru atingerea paradisului.

Zeificarea. Marele Filtru.

Poate vreo altă rasă va reuși să găsească vreun factor pe care l-am exclus din extrapolările noastre, ceva care să le permită să avanseze spre noi aventuri, dar nu va fi vorba de noi.

Filtrul ne-a capturat în plasa plictiselii. Mlaștina care întâmpină zeii făcuți singuri.

Bine, refuzi să te trezești așa că te vom lăsa în pace.

Drag prieten. Iubitule. Întoarce-te la visul tău.

Poți să zâmbești (sau să simți un fior de scurtă durată) citind această mică poveste amuzantă despre „cum ar fi dacă...", ca și cum nu ar avea nicio însemnătate. Apoi întoarce pagina spre noi „descoperiri".

Continuă cu drama — „viața" — pe care ai ales-o.

La urma urmei, totul este doar o prefăcătorie.

Traducere de Miruna Avram

David Brin, *Reality Check*, 2000

Nou la Editura Nemira:

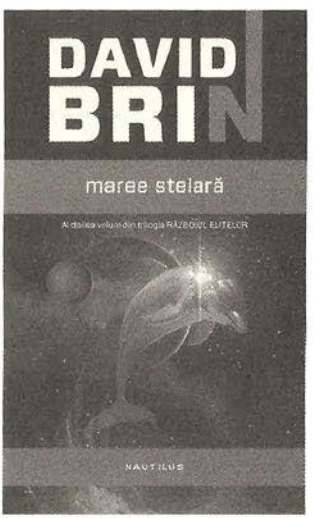

NAUTILUS

A APĂRUT

DĂNUȚ UNGUREANU & MARIAN TRUȚĂ

VEGETAL

„Lumea de-a gata descrisă de cuplul scriitoricesc Ungureanu-Truță iese rapid din orizontul de așteptare al publicului de ficțiune speculativă din 2014. [...] O apocalipsă a verdelui, mereu surprinzător de frumoasă în tragismul ei. "

CĂTĂLIN BADEA-GHERACOSTEA

„Mai povesteau oamenii, în serile când se-adunau la câte unul, să stea de taină, că moșneagul se ivea, cel mai adesea în nopțile cu lună plină, prin marginile lanului. Umbla de colo colo, șovăind, parcă neîndrăznind să se-ntoarcă la el acasă. Trupul îi era tot străpuns, iar prin găurile în care nu rămăseseră pănuși se putea vedea dintr-o parte-n alta. Pe țeastă și-n vârfurile degetelor îi crescuseră mii de fire de mătasea porumbului, care fremătau la cea mai mică adiere. Din picioare înmugureau frunze și cu toate astea se mișca aproape ca un om, gemând de ți se făcea pielea de găină. Dar din găvanele ochilor nu curgea nicio lacrimă, căci erau pline cu grăunțe, printre care se furișau gândaci mărunți... "

DĂNUȚ UNGUREANU & MARIAN TRUȚĂ, *Vegetal*

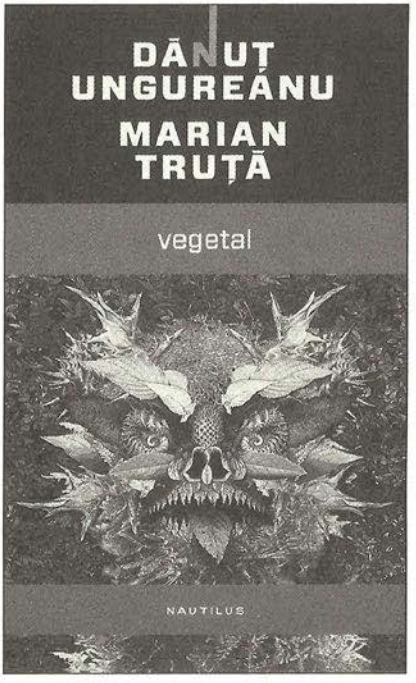

NAUTILUS

A APĂRUT

ANTUZA GENESCU (COORD.)

XENOS. CONTACT ÎNTRE CIVILIZAŢII

Sigur v-aţi întrebat, măcar o dată, ce-aţi face dacă v-aţi trezi cu un extraterestru în faţă. Dar v-aţi şi dat un răspuns? Dacă nu, va trebui s-o faceţi cât de repede. Începeţi prin a citi aceste întâlniri fabuloase cu extratereştri, puse pe hârtie chiar de cei care le-au trăit. În realitate? În imaginaţie? Rămâne de văzut...

Nu staţi prea mult pe gânduri. Nu trebuie să rataţi astfel de întâlniri! Sunt îndrăzneţe. Şi percutante. Ceilalţi poate că pândesc după colţ şi nu aşteaptă decât să faceţi un singur pas greşit.

Fie că-i numiţi „extratereştri", fie că le spuneţi doar „ei", fie că nu le daţi un nume, din teamă că simpla lui rostire i-ar îndepărta prea devreme sau ar fi exact semnalul de începere a invaziei, atingerea lor tot o veţi resimţi cândva. Iar pentru asta trebuie să fiţi pregătiţi. Vă ajută autorii aleşi pe sprânceană: Liviu Radu, Aurel Cărăşel, Cristian-Mihail Teodorescu, Daniel Haiduc, Diana Alzner, Ioana Vişan, George Lazăr, Mihai Liviu Goga, Ştefana Czeller.

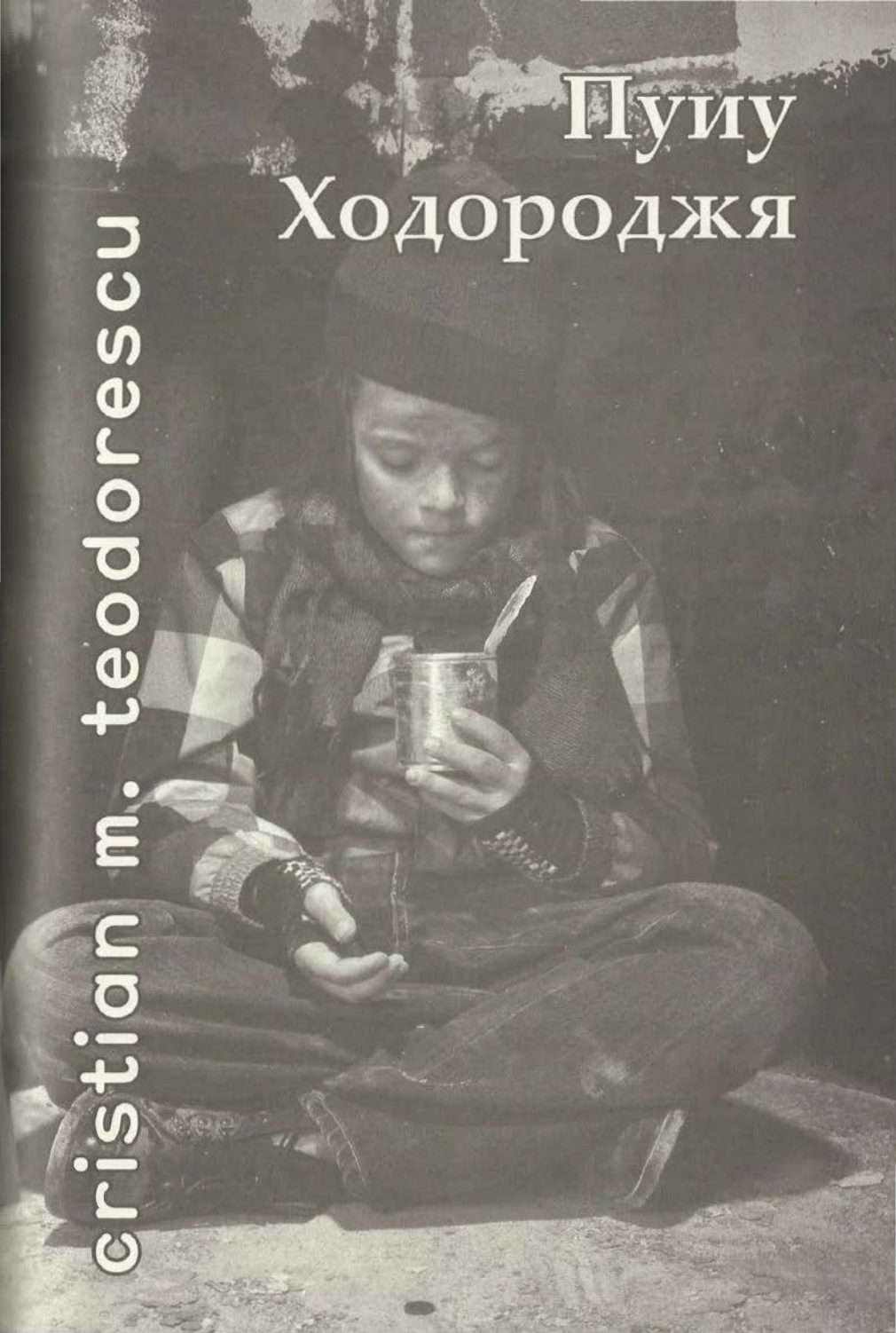

Пуиу Ходороджя

cristian m. teodorescu

Integrarea Valahiei în Bulgaria este *de facto* în momentul la care ne referim, prin strânsa colaborare atât a politicienilor statului-fantomă, cât și a oligarhilor dâmbovițeni, cu autoritățile de la Sofia.

POVESTEA noastră începe într-o funebră zi de 1 noiembrie, când un vânt dinspre Răsăritul aflat din ce în ce mai aproape adusese un ger de îngheța și antigelul în laringele însetat. Gerul era consecința nesăbuirilor speciei din ultimele milenii, a consumului exagerat de motorină, alcool, zahăr, sare și grăsimi, iar în povestea noastră a avut drept consecință formarea unui polei vecin cu oglinda Crăiesei Zăpezii. Puținele autoturisme din Drumul Taberei care s-au aventurat pe drumurile vălurite și sinuoase, rămase de la abandonarea construcției metroului, autoturisme care, evident, nu erau echipate cu cauciucuri de iarnă conform O.U.G. Nr. 5/2011, s-au cam tamponat, ceea ce a avut ca rezultat instituirea unei stări de nervozitate generală. Nervozitate care se propagă în vârtejurile care ridică hârtii murdare, coji de cartofi și alte mizerii prin Piața Moghioroș, asaltându-i din greu pe cei patru protagoniști ai poveștii noastre. Aceștia rezistă eroic, asistați fiind (trei dintre ei) de un lichid incolor, consumat direct din recipiente plate din polietilen-tereftalat. Iar al patrulea este sprijinit de îndemnurile vârtoase ale celorlalți: ce, bă-țâcă, ți-e frig?

— Tuzcristosu' mă-tii de vreme, îmi sprijină descrierea de mai dinainte Hodorogea-tatăl. Vorbim aici despre un ins de circa un metru nouăzeci, odinioară arătos, acum neras de mai multe zile și cu părul încleiat, îmbrăcat într-un trenci cafeniu cu simbolul veșnicului partid de guvernământ pe spate și încălțat cu baschetii al căror model nu s-a schimbat de circa 7 decenii.

— Nu ți-e frig la picioare, Gicule? îl întreabă Magotu.

Acesta este echipat din cap până-n picioare în negru, culoare care se asortează cu pielea lui, cu silueta apropiată de forma sferică și cu cele trei rânduri de ceafă bine vizibile sub șapca neagră, bineînțeles. Dă pe

gât ultimele picături de lichid incolor și-i cere, cu tupeul specific etniei, lui Hodorogea-tatăl să-l împrumute cu suma necesară achiziționării unui recipient plin, suplimentar.

– N-am, bă, că vreau să joc la loto, spune acesta.

(Cum? nu există Loto în Piața Moghioroș? ei bine, în povestea noastră, există. Între cazinou și sex shop. Mai ales că sunt mari șanse ca, spre sfârșitul poveștii, locul acesta să capete denumirea de Пиаца Могюрош.)

Însă Magotu insistă:

– Haidi-bre, dă-l înpuiimei dă loto. N-ai cum să câștigi. Uite, întreabă-l și pe Domprofesor.

Acesta nu se lasă prea mult rugat să le ofere o mostră despre cum ne poate schimba matematica destinele.

– La șase din patrușnouă, zice el, șansa să câștigi este una din C_{49}^{6}. Adică – se scormonește prin buzunarul paltonului cărămiziu și reușește să-și identifice un telefon mobil antediluvian, după extragerea a două șervețele murdare de sânge, a unei perechi de chei și a două extemporale făcute ferfeniță – avem o șansă din 49! / (6! x 43!), deci 49 x 48 x 47 x 46 x 45 x 44 / 720 = 13.983.816 – și le arată triumfător ecranul pâlpâind al telefonului.

– Vezi-bre? susține Magotu demonstrația matematicianului. Dacă s-ar juca paișpe milioane de combinații, ai avea și tu o șansă. Lasă-l dreacu' dă loto.

Hodorogea-tatăl simte că trebuie să schimbe subiectul:

– Puiule, cepușcamea cauți în stradă? Treci înapoi, tuzgura mă-tii.

Puiu Hodorogea se execută cam în silă și, cum tatăl insistă să-l aibă lângă el, revine cam fără tragere de inimă lângă ceilalți trei, în mod clar presimțind ce-l așteaptă.

– Na, tuzcristosu' mă-tii. Mai pleci de lângă tactu', ha?

Trei palme răsunătoare. Hodorogea are mâna grea și e iute la mânie. De-aia nici Magotu n-a insistat prea tare cu sticluța lui.

Puiu se smiorcăie, reușește să se liniștească după un „tacinchizda mă-tii" patern și două palme mai moi, însă îi curge sânge din nas.

– Uite, șterge-te cu ăsta, îi întinde un șervețel Domprofesor, care se simte dator să detensioneze atmosfera:

– Dom' Hodorogea, spune, dar de ce sunteți încălțat în bascheți astăzi? Chiar așa, nu vă este frig?

– Mi-a ascuns proasta bocancii. Cică măcar duminica să mai stau pe acasă. Taci-fă, i-am zis, că la noi e duminică în fiecare zi. Ce, tu ai dă muncă? Sau io am dă muncă? I-am cărat două lopeți de a tuns-o la mă-sa la scara doi. Bocancii nu i-am mai găsit, însă i-am găsit zece leva dosite prin dulap. Așa că dă banii ăștia mi-am zis: hai împulpamea la loto.

– Aaa, jubilează Magotu, păi ești în lovele, bre. Zece leva înseamnă nouăj de lei, iar o variantă la loto e numa treij dă lei.

– Io vreau să joc trei variante.

– Lasă-bre, că dacă e să se întâmple, tot se întâmplă. Uite, nași-mio joacă de douăj de ani, câte cinșpe variante dă fiecare dată și sula-câștig.

– Și p-ăsta micu de ce l-ai luat cu tine? se interesează Domprofesor, cu o urmă de interes pentru tânăra generație. Uite, săracu, i-e frig.

Puiu cam tremură, e adevărat, dar nu obligatoriu de frig. De altfel, e destul de bine îmbrăcat, are două paltoane pe el, peste pijama, și niște cizme roșii, de femeie.

– Păi dacă proasta s-a cărat, ce era să fac? Dacă-l las singur, sare de la balcon. Cică vrea să se facă supărmen când o fi mare.

Magotu reia asaltul pentru devalizarea micii agoniseli a lunganului, promițând că-i aranjează și un curs mai bun la casa de schimb de lângă PSD. După negocieri, Hodorogea se învoiește să se mulțumească cu două variante de loto și să-i mai cinstească pe Magotu și pe Domprofesor (evident, și pe el însuși) cu câte o sticluță de Cristal. Așa că Magotu rezolvă problema cursului valutar, iar cei trei își mai permit încă douăzeci de minute de fericire arzătoare pe gâtlej.

– Uite, bă, cică la referendum la Târgu Mureș au votat pentru autonomie, spune Domprofesor cu ochii la un ziar adus de vânt. De regulă, după 125 ± 15 g de alcool pur, renunță la a se adresa la persoana a doua plural.

– Treaba lor, mă doare-n cur, declară sentențios Gicu Hodorogea. Unde mai e și cartieru-ăsta?

– Nu-i cartier, bre, e alt oraș. Am un fin acolo, spune Magotu.

– Care alt oraș, bă? Ce, Alba Iulia e alt oraș? Sau Sălaj? Sau, mai pă la noi, p-aici, Sibiu? Brașov? Cum ieși din Bucale, ești la bulgari. Ce, n-ai nevoie de leva peste tot?

– Bre, tu ai ieșit vreodată din București? Sau măcar te mai uiți pe la televizor?

– Televizoru' e pentru baștani. Ce, tu ai televizor?

– Are nași-meu.

– E, uite, io n-am. Păi dă unde bani pentru cablu? Io n-am bani dă gaze și abia am dă curent două ore pe zi, dă unde, bă? Dân ajutoru-de-șomaj? Dân alocație? Puiule, vino-ncoa, tuzmorții mă-tii.

– Nu-l mai bate, bre, e și el copil.

– Dă-l înpumniimei, că nu cre' că-i al meu. Oricum, înainte să-l facă, proasta avea dă muncă. Aveam curent toată ziua și puteam asculta și noi o manea, alea-alea.

Domprofesor, care știe că mai există și alte orașe în afară de București, dă să spună ceva, dar altceva îi spune să nu-l prea contreze pe Hodorogea, cel care nu știe prea multe. Cel puțin, nu la ora aceasta.

Puiu scapă de data aceasta. Însă nu mai scapă și când, atunci când simpaticii noștri protagoniști o apucă pe drumul spre Loto, care implică urcarea unei rampe betonate ținând loc de scară de acces, se întâmplă ca μ să fie mai mic decât tg α, unde α este panta rampei, iar μ coeficientul de frecare dintre basceții lui Hodorogea și oglinda Crăiesei Zăpezii. Drept care Hodorogea se trezește lovit bine la noadă (hodoronc-tronc) și într-o relativă imposibilitate de a se repune în poziția normală de marș. După ce Domprofesor, așa pirpiriu cum este, reușește să-l sprijine, Hodorogea își găsește o zonă cu stabilitate ridicată (un pământ cam umed, din care ies aburi dubioși), îl cheamă pe Puiu și-l lovește metodic, cu pumnul și picioarele, până când acesta se prăbușește cu palmele peste ochi. Hodorogea îi mai articulează două șuturi în coaste, cam tăcut, de altfel, pentru că n-avea rost să mai explice ălorlalți ce și cum, iar repertoriul de înjurături i s-a cam terminat.

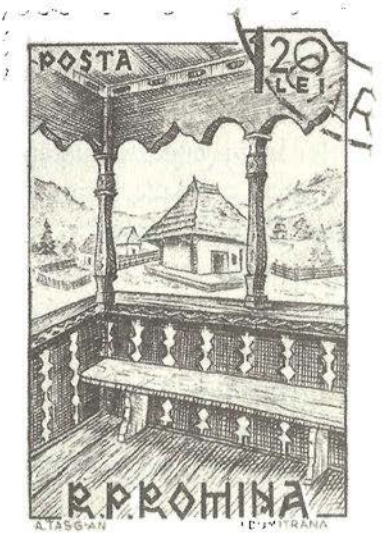

– Dă-l închizda mă-sii, că-i obișnuit cu bătaia, explică apoi spectatorilor. Haideți la loto, nu vă mai chiombăiți la el. O să-i treacă.

În incinta biroului Loteriei Naționale este nițeluș mai cald decât afară, iar o tanti bine înfofolită și cu fularul tras până spre ochi le înmânează „variantele".

– Să-mi sară ochii dacă știu ce să joc, spune Hodorogea. Io n-am numere preferate, nici data nașterii, că mai bine nu mă năsteam, nici căsătoria cu proasta, nici când s-a născut căcatu-ăsta mic...

– Păi atunci trage din cutia asta, îl îmbie Magotu cu o speranță secretă că Hodorogea va renunța la un moment dat.

– Nu cred că se pot juca mai mult de 3-4 milioane de variante, spune Domprofesor. Moldova a căzut, acuma și Ardealu' se desprinde, am rămas numai noi, ăștia... câți or mai fi pe aici...

– Așa-i, îl susține Magotu savurând nehotărârea lui Hodorogea.

Însă acesta are brusc o revelație.

– Puiule, ia vino-ncoa, strigă către ușă.

Băiatul cu ochi cânepii ezită, dar taică-său devine amenințător: Puiule, dacă nu vii, te omor, să-mi bag.

– Uite, boule, măcar la atâta să fii și tu bun, că mi-ai mâncat nervii și tinerețile: trage șase jetoane din cutia asta.

Și atunci se aude pentru prima dată glasul lui Puiu în povestea noastră:

– Tată, scâncește el, da' nu pot să-ți spun eu direct ce numere să bifezi acolo?

Uimit de îndrăzneala vlăstarului lui, Hodorogea ridică palma, dar se liniștește:

– E tot aia, conchide el, surprins de revelație.

– Haidi-bre, odată spune Magotu. Mă așteaptă țâganca și plozii.

– Patrujdoi... doișpe... treișpe... paișpe... șapșpe... cinșpe...

Hodorogea bifează conștiincios.

– Căcat, opinează Domprofesor. Cum dracu' să iasă atâtea numere la rând? Dom' Gicu, lasă-mă pe mine să-ți fac a doua variantă. Științific.

Hodorogea simte o mare moleșeală vecină cu zăcutul în pat până în duminica următoare, așa că-l lasă pe Domprofesor să-i elaboreze o a doua variantă de loto, după ce ascultă o expunere aiuristică despre niște traiectorii închise, care parcurg numerele de pe dreptunghiul prost imprimat.

– Gata, hai să spargem gașca. Suntem lefteri. Doamne-ajută!

– Gicule!... Gicule!... scoală să vezi minune! Doaaamneee!

Cu ochii vineți, îl privește cu o expresie de fericire bovină.

Proasta. S-a întors de la mă-sa?

Trecând peste gustul de acetaldehidă combinată cu tot soiul de esteri și peste impulsul de a-i trage una peste față, Hodorogea emigrează în realitate eliminând o înjurătură (luați-o pe oricare din cele de mai sus, eu, unul, am început să simt o repulsie crescândă față de omul ăsta și față de modul lui de a se exprima).

– Bă... Gicule!... A venit Coca de la trei, care are televizor, și mi-a dat numerele de la loto.

– Ei, și? se întoarce pe partea cealaltă Gicu.

Însă „proasta" îl zgâlțâie:

– Uite aici, Gicule:

Biletul: 42 12 13 14 17 15.

(Trecem peste faptul că nu numai numerele în sine, dar și ordinea numerelor este cea prevăzută de Puiu.)

Se scurge un moment universal până când informația, auditivă și vizuală, își face loc prin encefalul lui Gicu Hodorogea, spre mănunchiul de neuroni responsabil de ultimele amintiri, și de acolo spre corpul calos, spre un grup mai subtil din encefal, cel responsabil cu dorințele

neostoite și cu dorul de o viață mai bună. Proasta țopăie prin casă, strigând: suntem bogați, Gicule, suntem bogați, iar Gicu, către Puiu:

– Bă țâcă, te-ncur pe mă-ta, hai la tata să te pupe.

După care vomează, ca să reușească să se ridice din pat.

„Proasta" nu a avut prea multe motive de bucurie, deoarece Gicu Hodorogea, odată ce s-a văzut cu câștigul în siguranță la Bulbank, primul drum l-a făcut la un avocat, intentând un divorț din care s-a ales, printre altele, cu suma completă câștigată la Loto prin forțe proprii și cu încredințarea lui Puiu, întrucât mama acestuia „dăduse în repetate rânduri dovezi de violență față de minorul a cărui încredințare se discută în această speță". Mama respectivă s-a ales cu jumătate din apartamentul confort doi în care trăiseră până atunci, apartament care a trebuit vândut ca să se poată realiza partajul. Femeia a trebuit să plece la țară (în județul Călărași), după ce Gicu i-a mai tras vreo două și și-a întărâtat și odrasla: dă-i, Puiule, că n-o să-ți facă nimic, uite-o, auzi-o cum scheaună, parcă-i o cățea. A venit poliția, însă firma de pază înființată de curând de Gicu și coordonată de Magotu a reușit să se înțeleagă cu oamenii legii. Cu toate acestea, Puiu mai mult a mângâiat-o pe maică-sa, ceea ce l-a cam indispus pe taică-său. Însă, acesta neuitând chiar imediat că nemernicu-ăsta mic este, la urma urmei, răspunzător de câștigul neașteptat, s-a mulțumit să se mai reverse cu pumnii pe „proastă", așa, ca de despărțire, după care i-a permis să se care-n morții mă-sii de-aici.

Familia Hodorogea, după adoptarea unei noi mame brunete cu șuvițe aurii, cercei sclipitori, țâțe mari și picioare lungi, din Voluntari de fel (prilej cu care a aflat și tatăl lui Puiu cam cât se întinde Bucureștiul) a început o viață relativ prosperă într-o vilă nou construită pe Prelungirea Ghencea, cu două etaje, televizor, manele și tot ce-i mai trebuie omului la casa lui. Restul de bani îi administra Magotu, care-i prezenta periodic (cam o dată pe trimestru) situația financiară „patronului", cum îi plăcea lui Hodorogea să fie intitulat – adică îi spunea cam câți bani au mai rămas din cele trei milioane de leva pe care le avusese inițial. Hodorogea refuză cu obstinație orice inițiativă a noii lui partenere de a „merge pe undeva" (ce-ai, fă? nu ți-e bine aici? n-avem tot ce ne

trebuie, ce? n-ai televizor sau calculator să te plimbi pe unde vrea mușchii tăi?)

Atunci când capitalul familiei începu să se cifreze în numere cu numai cinci cifre, soluția era evidentă: o descindere la Loto cu Puiu și treaba se rezolva automat. Se urcară în aceeași formulă: patronul-Hodorogea, administratorul-Magotu, Domprofesor care-i era un fel de mentor-perceptor odraslei, și – nu în ultimul rând – odrasla-Puiu, îmbrăcat acum într-un costumaș alb, cu cămașă neagră și cravată mov. Descindeau la unul din birourile Loteriei Naționale, se cinsteau cu vodcă Absolut, apoi își încercau norocul, adică Puiu îi dicta tatălui varianta care avea să fie câștigătoare.

Dădură greș prima dată. Și a doua. Și a treia. Și a douăzecea. Se anunța o toamnă urâtă, consecință a exceselor etc.

– Eh, nu-i nimic, se mai întâmplă, spunea Magotu după ce rezultatele se afișau pe ecranul cu diagonala de optzeci de inchi. Totul e să reușim undeva anul ăsta sau la anu'.

– N-am făcut lucrurile cum a trebuit, spuse și Domprofesor, care de la o vreme devenise foarte mistic. Precis am sărit o etapă.

Încercară cu alunecarea lui Hodorogea înainte să intre la Loto, apoi schimbară vodca, apoi își schimbară hainele, încercară să revină la echipamentul din duminica aceea fericită. Ceea ce pentru Hodorogea era imposibil, pentru că-și arsese trenciul și bascheții de atunci, odată cu tot trecutul.

– Ghinion, frate, nu trebuia să faci asta, îl luase în primire Magotu.

Trecură așa vreo trei ani, duminică după duminică, fără vreun rezultat notabil, altul decât că avuția micii comunități se apropia periculos de mult de inexistentul număr zero. (Frumoasă literatura asta, la urma urmei: uite cum ne permite să „ardem" etapele sau să călătorim aproape instantaneu în viitor. Fizica nu-ți va oferi niciodată asemenea satisfacții.)

Domprofesor încercă să parlamenteze timp de câteva luni cu Hodorogea s-o aducă înapoi acasă pe „proastă", mai ales că „târfa" (noua concubină) devenise cam nefiabilă, de când vedea că se tot duc banii și nu veneau alții la loc. Hodorogea se învoi chiar și la a face o excursie până lângă Олтеница (comuna Valea Popii: acolo unde era populație majoritară românească, noile autorități le permiteau să-și păstreze, pe atunci, grafia latină), s-o găsească pe fosta lui soție. După ce cheltui o grămadă de leva, ajunse la un mormânt neîngrijit, unde nu putu face altă constatare decât: uite, Puiule, aici zace mă-ta.

Puiu nu se simți prea grozav pe drumul de întoarcere, ceea ce pe taică-său îl irită la culme: ia uite-bă, după ce că n-a mai fost în stare de nimic în ultima vreme, acum mai și bâzâie după proasta aia.

Domprofesor încercă să schimbe subiectul, speriat că pupilul lui ar putea fi din nou bruscat, ca pe vremuri. Iar, pe de altă parte, își rezervase în secret rolul de a-l educa și pe seniorul Hodorogea, măcar de

a-l face să priceapă că pe lumea aceasta mai există și altceva decât ce vedea el în fața ochilor.

– Vin vremuri grele, spuse el. Rușii au înghițit Moldova cu totul, Ardealul s-a dat cu ungurii, iar de la noi se cam cară toți ăi' care au lovele și uite-așa am ajuns la mâna bulgarilor. Noi, ăștia care mai suntem pe aici și cărora ne mai pasă de țărișoara asta, atâta cât a mai rămas din ea, trebuie neapărat să facem ceva, altfel am belit-o.

Folosind un limbaj mai colocvial, spera să poată pătrunde mai adânc în mintea mult prea plată a „patronului", însă nu reuși, pentru că marele Hodorogea îi aruncă de la volanul autoturismului BMW că toate problemele astea nu-l pot afecta mai mult decât o eventuală durere în anus, că nu-i pasă de faptul că o țară care s-a numit odată România se destramă, că pentru el și pentru cei ca el țara aceea n-a făcut nimic, niciodată; că nu-i pasă dacă o să se scrie cu litere bulgărești, pentru că el și-așa nu citește scrisul la televizor, numerele la Loto tot alea or să fie, iar de multă vreme nu-și mai socotește bișt arii decât în leva.

Însă tot nu-i ieșea din minte bosumflarea lui fiu-său, așa că, imediat ce descinseră pe gazonul reședinței din Prelungirea Ghencea, îl apucă strâns pe schilodul ăla micu, îi smulse pantalonii, îi trase un toc de bătaie cu cureaua la curul gol, până când începu să-i țâșnească sânge; apoi îl puse cu fața în sus și-i descărcă vreo treișpe pumni în obrajii feciorului. Acesta își pierduse de mult cunoștința.

Problema era că nu-și mai reveni câteva zile, și venea duminica, în care trebuiau neapărat să joace la Loto. După ce doctorul adus fu dat pe ușă afară, bine îmbrâncit de oamenii lui Magotu atunci când recunoscu faptul că-i dăduse copilului un sedativ „pentru refacere", Hodorogea-senior se hotărî:

– Lasă, că-l trezesc io, tu-i morții mă-sii!

Începu cu niște palme mai blânde, cam de calibrul acelora pe care le administrează, de regulă, tații odraslelor care au luat patru la matematică sau pe care le-au prins fumând. Apoi intensitatea palmelor crescu până când, ca prin minune, copilul deschise niște ochi destul de speriați și care nu priveau în direcții paralele.

– Te-ai sculat, bre? Hai, că trebuie să mergem la Loto.

Luară și „târfa" cu ei, pentru a varia nițeluș mai mult condițiile inițiale ale problemei. Puiu se smiorcăi tot drumul, iar tatăl, care-l lăsă pe Magotu să conducă BMW-ul, îi mai arse câte una, „de control", tot drumul până la Piața Moghioroș. Ca să nu întindem povestea prea mult, Puiu îi dictă și de data aceasta numerele lui taică-său (printre smiorcăieli), apoi își pierdu din nou cunoștința. De la Spitalul Municipal li se comunică faptul că puștiul se afla într-o comă profundă, care putea dura luni sau chiar doi-trei ani, iar, seara, numerele bifate de Gicu Hodorogea fură din nou câștigătoare (evident, Puiu ghicise inclusiv ordinea extragerii).

„Târfa" intră atunci în scenă, simțind necesitatea introducerii în ecuație a unei minți mai agere și a unei mentalități mai pragmatice. Odată cei trei eroi (adulți) ai poveștii treziți din beția aferentă ultimei lor realizări și înainte de a cădea în următoarea, doamna de care vorbirăm mai înainte le expuse următoarele:

a) Nu este foarte grav dacă Puiu e în comă, cât timp sunt șanse să se mai trezească la un moment dat (fie și pentru un sfert de oră, șopti Domprofesor);

b) Pe de altă parte, dată fiind incertitudinea acestei situații, precum și faptul că, de data aceasta, câștigul era mai mic (numai vreo două milioane de leva), banii trebuiau administrați mai parcimonios (n-a spus ea chiar așa, dar transcriu și eu repede cam care a fost ideea discuției), iar în acea administrare urma să se implice și ea, în particular avea câteva idei lucrative despre cum s-ar putea investi acei bani (saloane de cosmetică, inclusiv pentru animale de companie, organizare de evenimente, rețele de vânzare de tipul multi-level etc.). Magotu cam protestă, dar Hodorogea reacționă destul de pozitiv atunci când i se spuse: dacă nu-ți convine, eu mă car de aici și n-ai decât să-l regulezi pe Magotu;

c) Dacă administrarea averii astfel încât capitalul să fie măcar la un nivel constant dă roade, ea vrea să se plimbe în: (i) restul Bulgariei; (ii) Italia; (iii) Franța; (iv) Turcia; (v) Thailanda. Nu este lacomă, îi ajunge

un singur concediu pe an. Dar nu-și poate permite să-i treacă viața în Ghencea, în fața televizorului.

Domprofesor plecă destul de mulțumit de la această întâlnire de sărbătorire a noului succes, care durase trei zile încheiate. Se drese cu o cafea pe o terasă la Favorit, apoi purcese spre Spitalul Municipal, după ce în prealabil trimisese un SMS.

Punctuali, în fața spitalului îl așteptau doi membri marcanți ai PNȚCD, îmbrăcați în tradiționalele costume negre, cravate violet și pantofi cu vârful ascuțit.

– Haideți cu mine, le spuse după prezentările de rigoare (Constantin și Damian îi chema pe cei doi). Apoi, către paznicul de la intrare: mergem la Puiu Hodorogea, etajul cinci. Sunt învățătorul lui particular.

Puiu se simțea destul de bine, privirile îi redeveniseră paralele și tocmai înfuleca un iaurt, cu ochii la desene animate, singur în salon. Domprofesor stinse televizorul.

– Uite, Puiule, trebuie să vorbim ceva, serios. Eu... nu-mi doresc să te mai întorci la taică-tău, și sper că nici tu. Domnii care au venit cu mine au bani, mulți bani, câștigați cinstit, nu ca domnul Hodorogea, care te-a exploatat pe tine. Aș vrea să vii cu noi, te vom duce într-un loc frumos, undeva la munte. Nimeni nu-ți va mai face vreun rău, vreodată. Vei crește mare și voinic, vei avea parte de o educație așa cum meriți și-ți vom îndeplini toate dorințele. Ce zici, batem palma?

Puiu îi întinse o mână cam moale și ceru să i se dea din nou drumul la desene animate.

Noul cartier general al Serviciului Prognoze al PNȚCD fu stabilit la Curtea de Argeș, fostă capitală a Valahiei și posibil viitoare capitală, dacă expansiunea economică bulgară înghițea Bucureștiul, așa cum se cam bănuia pe atunci.

– Nu v-am spus tot adevărul, li se destăinui Domprofesor lui Constantin și Damian. Puștiul are într-adevăr o capacitate de premoniție formidabilă, însă trebuie neapărat să fie făcut să sufere ca s-o realizeze. Taică-său l-a bătut cu sălbăticie de fiecare dată când a ghicit numerele la tragerile Loto.

– Aveți încredere în noi, îl liniști Damian. Nu vom recurge la el decât cel mult o dată pe an. Nu-l vom face să sufere prea tare, vă promitem aceasta.

– Dacă-mi permiteți, aș vrea să pot supraveghea acest lucru.

– Bineînțeles, veți fi tot timpul bine venit la noi, spuse Constantin. Cred că ar fi nimerit și să vă adresăm invitația oficială de a vă înscrie în partidul nostru.

Prima ocazie pentru testarea capacităților de premoniție ale lui Puiu Hodorogea, de data aceasta pe tărâmul analizei politico-economice, apare la mai mulți ani după evenimentele de mai sus.

Dar să nu grăbim lucrurile (și de data aceasta) și să ne grăbim să scăpăm de spectrul căutărilor și răzbunării aferente ale maleficilor Hodorogea-senior și ale sinistrului său locotenent, Magotu. Aceștia probabil că-și vor fi dat seama de dispariția copilului din spital și de faptul că doctorii au fost mituiți să inventeze povestea cu coma care tot dura, la cam două-trei luni după ce Domprofesor, Constantin și Damian l-au scos pe băiat din Municipal. Magotu execută câteva incursiuni cu angajații firmei, selecționați după chipul și asemănarea lui (minus inteligența) pe la spital, apoi pe la reședințele medicilor și asistentelor care avuseseră cât de cât de a face cu Puiu. Le terorizează familiile, le răpește copiii, îi omoară șefului de secție câinele preferat și-i trimite capul congelat prin poșta rapidă – fără rezultat, nimeni nu știe unde este Puiu. Între timp, „târfa", când vede că șansele ca toată afacerea să dureze se cam risipesc, execută câteva inginerii financiare prin care mută mica avere la Erdélybank și emigrează la Kolozsvár-Cluj, lăsându-l pe Gicu Hodorogea cu facturile neplătite, casa amanetată și perceptorii (cu totul alții decât Domprofesor) la ușă. Lipsit de protecția lui Magotu, tatăl copilului-minune cade foarte rapid victimă verilor „proastei", care de mult i-o coceau, și are parte de un lung sfârșit neasemuit de trist.

Astfel, Domprofesor care, să recunoaștem, își băgase puțin coada la destrămarea casei Hodorogea descrisă mai sus, măcar că-i înștiințase pe locuitorii comunei Valea Popii că satrapul scumpei lor verișoare era

sărac și lipsit de protecție, răsuflă ușurat și purcede în a-l învăța pe junior multă-multă-multă matematică. Prilej cu care se cam lasă și de băut, deoarece oricum se află în pragul cirozei, își reîmprospătează cunoștințele mergând la cursuri la Facultatea de Matematică și la Institutul de Matematică „Simion Stoilov" al Academiei (Bulgare), iar, drept rezultat, Puiu Hodorogea, ajuns la nivel de liceu (deși beneficiind în exclusivitate de instruire privată, la Centrul de Prognoză menționat anterior) se califică și ia câteva premii importante la Balcaniada de Matematică.

O mare durere în suflet are, totuși, Puiu, ușor de ghicit: în ciuda vieții de huzur, a piscinei, a tenisului, golfului și – da! – a matematicii, care-i inspiră o plăcere cel puțin echivalentă cu celelalte activități menționate mai sus, *nu este niciodată singur*. La olimpiade și balcaniade descinde din mașina cu trei bodyguarzi; dacă vrea să joace un fotbal, i se aduc coechipieri dintre colegii de generație pe terenul bine păzit al PNȚCD; la fel, dacă vrea să dea un ceai dansant, totul este organizat la el acasă – sau în vreo altă zonă, de exemplu la Rânca, Poiana Brașov fiind acum la „dușmani" –, însă tot sub strictă supraveghere. I se aduc inclusiv „fete de familie bună" (sau măcar bine vaccinate) pentru distracții în doi; pe scurt, orice ar face, nu scapă de siluetele negre, care-i devin treptat nesuferite, ale lui Damian (ajuns între timp președintele PNȚCD) și ale lui Constantin (care se pregătea pentru postul de prim-ministru al Valahiei, în cazul în care eșua a treia tentativă de alipire politică la Bulgaria). Prin situația lui Puiu al nostru a trecut, probabil, și Nicu Ceaușescu, și știm ce s-a întâmplat cu el până la urmă.

Pentru că, iată, după patru ani fără prea mari griji, apare și un moment dificil, în care consultarea lui Puiu devine esențială pentru partid, și nu numai. Integrarea Valahiei în Bulgaria este *de facto* în momentul la care ne referim, prin strânsa colaborare atât a politicienilor statului-fantomă, cât și a oligarhilor dâmbovițeni, cu autoritățile de la Sofia. Calculele pe care le fac cam toți analiștii politici sunt următoarele:

a) A existat în istorie Țaratul Româno-Bulgar, condus de dinastia Asan (vlahi de-ai noștri), deci precedent și legitimitate istorică există.

b) Decât să te ambiționezi să păstrezi independența unei țărișoare mici și fără sprijin extern (am uitat să spun că Valahia fusese exclusă atât din NATO, cât și din Comunitatea Europeană, pe motive de corupție, ne-independență a justiției, discriminarea romilor și a homosexualilor), mai bine te integrezi într-un stat mai mare, urmând să alcătuiești o etnie ai cărei reprezentanți se vor afla mereu la guvernare. Astfel că PNȚCD își schimbă numele în UDRB (inițiale evidente pentru oricine) și începe să negocieze viitoarele alianțe electorale, mizând pe cele aproape 5 milioane de voturi pe care le reprezintă.

Aici, își spune Puiu, politicienii ăștia fac câteva greșeli elementare: în primul rând, mulți vlahi, care încă mai figurează pe listele electorale, sunt plecați de multă vreme în alte țări latine, la muncă sau chiar definitiv instalați acolo. În al doilea rând, foarte mulți vlahi – din aceia care-și înmatriculau mașina în Bulgaria – ajunși șomeri sau pensionari, și-au

luat cetățenia bulgară, pentru a putea beneficia de ajutoarele de subzistență puse la dispoziție de puterea economică de la sud de Dunăre. Acești oameni, oricum, au învățat limba bulgară, sunt manipulați de televiziunea bulgară, ei fiind printre puținii care au acces la abonamentele prin cablu și care transmit în principal canale bulgărești – este greu de presupus să ar vota cu un partid vlah, mai ales cu unul nou format. Gândesc ca niște bulgari (nici nu-i așa greu). Pentru larga majoritate a cetățenilor trecuți de prima tinerețe, România este un nume de tristă amintire, însemnând frustrări, inegalități sociale, instabilitate, eforturi sterile de a menține unitatea unui stat artificial, fără să mai vorbim de apropierea nefericită de numele populației romani. În consecință, votanții UDRB probabil că nu sunt mai mult de vreun milion și jumătate. *Dacă* vor avea vreo intenție de a se deplasa la vot.

– Ai dreptate, spune Constantin, însă, totuși, reprezentăm peste zece la sută din sufragiile Bulgariei și Valahiei, luate împreună. La orice balotaj mai serios, ne vom găsi în poziția de a decide cine guvernează. Iar situația s-a cam copt, peste șase luni sunt alegeri concomitent, și la noi, și la ei. Unirea Valahiei cu Bulgaria se va ratifica imediat înainte de aceste alegeri. Trebuie să avem o imagine clară, de pe acum, dacă la ei câștigă stânga sau dreapta. Nu este vorba numai de a ști cum facem să fim parte a guvernării noului stat. Este vorba chiar de existența noului stat, ca să nu mai vorbim de soarta foarte multor investiții.

Constantin îi pune o mână pe umăr.

– Trebuie să ne ajuți, Puiule.

Știa că va veni momentul acesta.

– Știu asta, spune el calm. *A sosit momentul să sufăr.*

– Nu vrem asta, spune calm Damian. Însă o cer interese mai înalte decât ale noastre.

– Dar de unde știi că trebuie să suferi? îl interoghează Constantin.

– Am dedus-o. Matematic.

– Atunci, hai cu mine, spune Damian și amândoi îl urmează.

Un ascensor de a cărui existență Puiu nu știa îi transportă undeva, la subsol, la multe zeci de metri sub pământ. După ce aprinde luminile,

Damian le prezintă o sală în mijlocul căreia se află un fel de scaun electric, prevăzut cu curele de fixare, electrozi cu fire destul de groase, o cască și niște bastonașe, totul conectat la o Mașinărie Infernală.

– Sala noastră de tortură, încearcă să zâmbească Damian. Am aranjat totul astfel încât să-ți provoace o durere cât mai intensă, însă fără niciun fel de urmări. E ca un fel de mare stoarcere de furuncul: te doare de mori, dar, odată ce a plesnit, vei simți o mare ușurare.

– Îmi este clar ce vreți: să fac prognoze privind viitorul vostru politic sub tortură.

– N-avem încotro, spune Constantin. Situația este foarte simplă în momentul de față: avem în Bulgaria două mari forțe politice: Partidul Socialist, pro-rus, condus de Serghei Dmitrievici Stanișev, și forțele de dreapta, ale căror lider este Boyko Metodiev Borisov. Dacă câștigă Stanișev, Bulgaria se va retrage din Comunitatea Europeană și avem informații sigure că va ceda Dobrogea rușilor. Caz în care se vor duce pe apa sâmbetei două investiții majore: Centrala de la Cernavodă, împreună cu eolienele, și Portul Constanța, împreună cu Canalul și toată infrastructura aferentă: calea ferată, autostrada A2. Nu mai vorbim de Delta Dunării. Dacă câștigă Borisov, nici atunci nu-i perfect, pentru că putem prevedea pe termen mediu o reunificare cu Transilvania, eventual și cu Serbia și Ungaria, însă atunci investițiile străine riscă să destabilizeze întreprinderile noastre. Trebuie să știm dinainte ce se va întâmpla: sponsorii noștri trebuie să știe dacă vor vinde de pe acum Centrala sau Portul; sau, dimpotrivă, dacă merită să investească în continuare în zone defavorizate, să cumpere terenuri în Ialomița sau Călărași, de exemplu. Sunt mulți bani în joc și, dragul meu Puiu, este evident că vei fi recompensat, dacă vei face o prognoză corectă.

– Bine, spune Puiu. Nu mi-e frică de durere: oricum, m-au tăbăcit bine de mic copil. Dacă aceasta folosește Valahiei, de ce nu? Când începem?

– Mâine, spune rece Damian. Va fi simplu: când durerea ajunge la paroxism, însă încă îți vei mai putea mișca buzele, îți vom pune o singură întrebare: Borisov sau Stanișev? Ne spui un singur nume și gata, durerea încetează. Vor fi prezenți toți membrii Colegiului Director al UDRB,

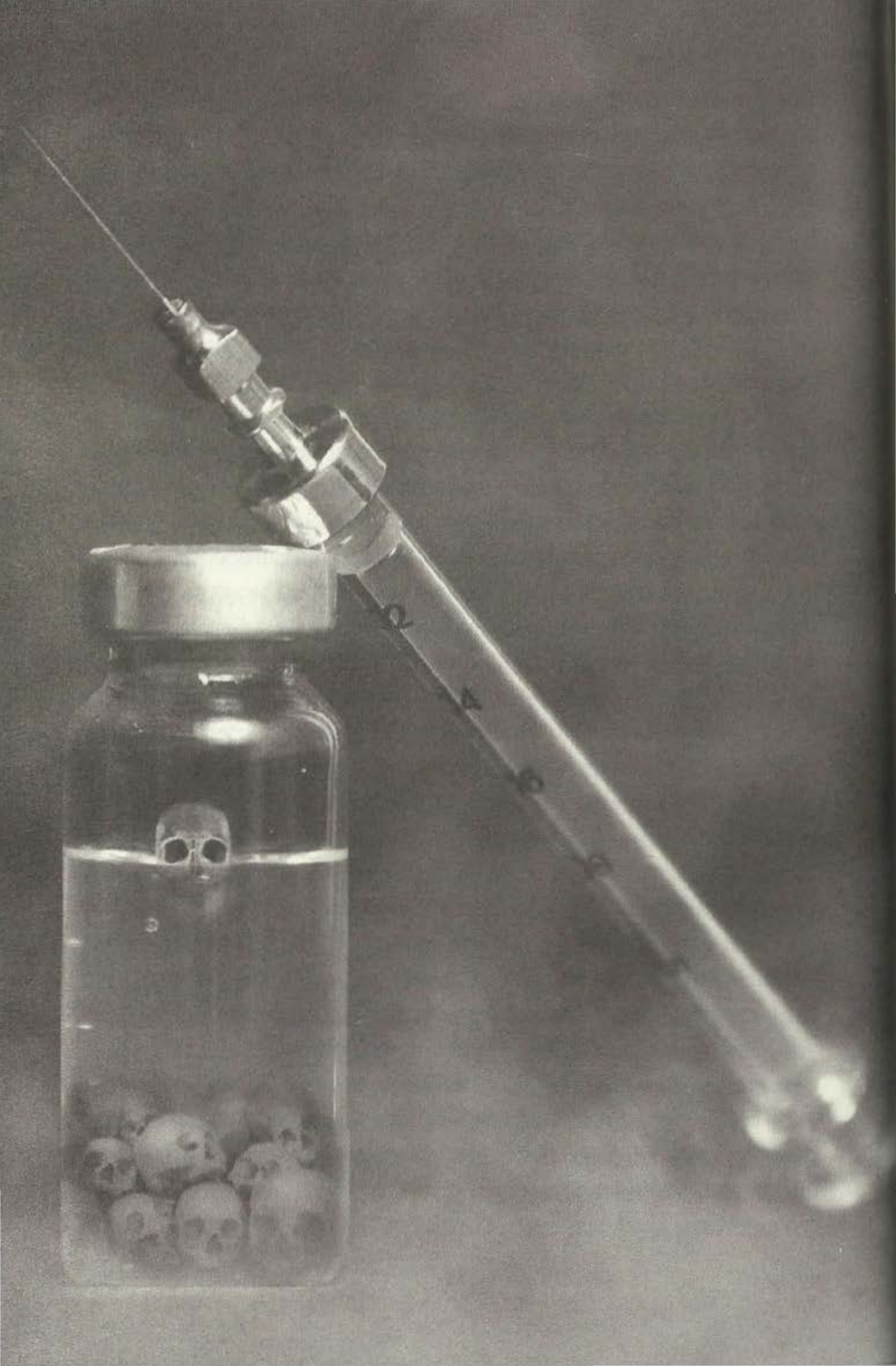

plus acționarii majoritari ai Portului, Centralei și Agenției Deltei Dunării. Nimeni nu va putea tăgădui ce-a auzit.

... Norocul lui Puiu este că, a doua zi, mă aflu și eu acolo. Cum am ajuns să lucrez la instrumentul de tortură al PNȚCD, ulterior UDRB? E destul de simplu: atunci când institutele de fizică de la Măgurele au trecut în subordinea Academiei Bulgare de Științe, au început să fie înlăturați cercetătorii prooccidentali (care au lucrat în Occident, care au avut contracte cu occidentalii), iar eu am fost în primul val. Am avut noroc, deoarece pe aceia din valurile ulterioare (cei care au reușit să se fofileze la prima epurare) i-au pus la pachet și i-au trimis nițeluș mai departe, de la Novosibirsk mai încolo. Așa... mi-am pierdut urma, n-am mai răspuns la niciun e-mail și mi-am căutat de lucru ca tehnician, folosind și niște relații pe care prefer să nu le amintesc, ca să acced la domenii ceva mai „clasificate". Am zburdat de la un partid la altul, până când n-a mai rămas decât un singur partid, iar eu devenisem un tip de încredere. Datorită faptului că dobândisem ceva experiență privind consecințele ultrasunetelor, infrasunetelor, curenților și radiației electromagnetice asupra semenilor mei vlahi (și nu numai), m-am pomenit lucrând la scaunul acela electric, destinat momentului în care Puiu ne va destăinui care va fi soarta acestei părți a Europei.

L-am cunoscut și pe Domprofesor, l-am îmbătat de câteva ori, deși el oficial se lăsase, am reușit să aflu amănunte despre Puiu Hodorogea. Sincer, povestea lui m-a înduioșat până la lacrimi, de multe ori m-am identificat cu el, în special în partea din primii lui ani chinuiți din Drumul Taberei, cartier în care am copilărit și eu. Parcă, pe vremea mea, cartierul era ceva mai răsărit, dar acum totul, nu numai cartierul acela, s-a dus de râpă.

Am testat și eu, dar la niveluri acceptabile, noile instrumente de tortură pe care le perfecționam și programam. Mărturisesc că n-am încercat și sonda care se introduce în anus, nici săculețul elastic brăzdat cu firișoare electrice care se mulează pe scrot, are și curajul meu anumite limite. În orice caz, m-am decis că, oricare ar fi miza noastră ca națiune din ce în ce mai redusă ca dimensiuni, nimeni n-are voie să-i

induca vreunui seamăn de-al lui o asemenea suferință doar pentru a afla viitorul Centralei de la Cernavodă sau a Portului Constanța.

Așa că, a doua zi, ca un personaj de încredere din Departamentul Tehnic al Partidului, sunt lăsat să efectuez ultimele reglaje ale dispozitivului, să asist la instalarea lui Puiu Hodorogea pe scaunul electric, să-l ung cu gel conductor, să-i prind brațele și picioarele, să-i așez casca pe cap. Urmează programul propriu-zis: pe scaune încep să-și facă apariția membrii de vază ai partidului, împreună cu industriași, bancheri și alți capitaliști împuțiți (văzându-i, mi se face dor de societatea socialistă multilateral dezvoltată). Se discută în șoaptă iar, pe măsură ce se umple sala, șoaptele se răresc, urmând ca, la un moment dat, peste noi toți să se așterne o mare liniște, soră cu neantul din capetele multora din cei prezenți.

– Putem începe, declară sonor Damian. Ce ecou poate să aibă hruba asta!

Se începe cu „încălzirea", pulsuri electrice de durată scurtă, combinate cu infrasunete care-i năucesc creierul tânărului. Însă Puiu, cu toate că strânge din dinți, nu arată vreun disconfort pronunțat.

– Mai departe, cere un alt membru al particului (am uitat cum îl cheamă).

Programul continuă la fel. Mă prefac preocupat, învârt de butoane, mă deplasez din ce în ce mai accelerat de la unitatea de control la computer, mimând un început de panică.

– Ce se întâmplă? mormăie unul gras și bătrân, Voiculescu, parcă.

Mă scarpin în ceafă:

– Cred că sunt... ceva probleme tehnice...

– Asta-i culmea!

Membrii de partid și oligarhii vociferează: hai, domnule, ne-ați chemat de pomană...

– Atâția bani aruncați... Cât a costat întreținerea lui Puiu Hodorogea ăsta?

– Vă rog, vă rog, încearcă Damian să-i potolească. Se mai întâmplă.

– Nu se poate aplica... înalta tensiune... mormăi destul de tare să mă audă toți. Uitați-vă, aici... dacă pun mâna, nu simt decât o furnicătură. Maxim douăzeci de volți. Ar trebui să fie douăzeci de mii...

Și le indic una din brățările la care este conectat Puiu.

– Încercați și dumneavoastră, dacă nu mă credeți, îi fac semn agentului de pază.

Singurul personaj înarmat din sala aceasta.

Vine, încrezător, își pune mâna pe brățara lui Puiu.

Și simte 20 000 volți. Execută un salt înapoi și cade, cu capul într-o parte. Firișor de sânge în colțul buzelor. Îmi plasez rapid o cască antifonică și pornesc infrasunetele, împreună cu pulsul electromagnetic orientat înspre sală.

Rumoare. Scaune răsturnate. Văd toate aceste lucruri, nu aud nimic. Se împrăștie ca potârnichile, mai puțin cei care-și pierd cunoștința.

Îl dezleg pe tânărul Hodorogea, făcându-i cu ochiul. Nici pe el nu l-au afectat infrasunetele, am avut grijă să-i capitonez bine casca. Iar cei 20 000 de volți au fost aplicați întregului scaun, n-avea cum să pățească ceva, după cum nu pățesc nimic ciorile care se așază pe cablurile de înaltă tensiune.

– Fugim, da? Știi locurile pe aici, sper.

De la ieșirea din lift, la suprafață, ne îndreptăm spre etaj, apoi trecem prin sala de studiu și coborâm pe scara de serviciu, în bucătărie.

– Cred... spune Puiu... cred că există pe aici o cheie, a mașinii de aprovizionare.

Este o dubiță Dacia Logan veche, albastră. Pornesc destul de repede, dar nu prea tare, ca să nu intre nimeni la bănuieli. Oricum, presupun că personalul domestic nu este la curent cu cele ce trebuiau să se întâmple la subsol. Cred că mulți nici nu știu de existența acestui subsol.

Am scăpat.

– Unde mergem? întreabă Puiu. Ce se va întâmpla cu mine?

– Mergem la mine acasă, îi spun. În București. Acolo nu te va căuta nimeni și, oricum, nu-i văd zbătându-se s-o facă.

De la Pitești încolo, odată intrat pe autostrada A1, încep să mă relaxez. Îi povestesc lui Puiu cam ce-ar trebui să știe el din viața mea, apoi mi se pare mai important să-i explic că a existat o țară care se numea România, țară în care s-a și născut și el, țară în care, ca un prost, am crezut până la capăt; și-i mai spun și că poate nu-i totul chiar pierdut.

– Trebuie o altă abordare, asta-i tot, Puiule. Că România s-a dus naibii, asta-i una, dar uite că și fizica se duce naibii, chiar dinaintea țării mele. Realitatea aceea frumoasă, în care am crezut când eram ca tine, s-a dus pe apa sâmbetei. Acum, realitatea matematică a fizicii este împărțită în fel și fel de teorii și grupulețe de interese, nimeni nu mai crede cu adevărat ce face, nimeni nu-și vede decât interesul imediat, nimeni nu mai este interesat de Cunoașterea cu C mare.

– Începeam să sesizez aceasta, spune el.

– Ce-mi doresc de la tine mai mult și mai mult, Puiule, este să citești. Să înveți. Să te minunezi cât de frumoasă putea fi fizica, atunci, demult. Ce frumos era să deduci noi legi ale naturii dintr-o întorsătură de condei. Acum, s-au amestecat toate cu toate. În loc să încerce să înțeleagă până la capăt mecanica cuantică și dualismul undă-corpuscul, de exemplu, unii așa-numiți fizicieni (veroși, dornici de succese imediate) au început să aplice pe nemestecate un formalism imperfect, creând imperfecțiuni din ce în ce mai mari, până când s-a ajuns la o mare farsă generală. Nimic nu mai este adevărat, pentru că pur și simplu Adevărul a încetat să mai existe. Iar asta, știi bine, Puiule, îți va provoca o mare suferință. Cu mult mai mare decât bătăile lui taică-tău sau cele pe care ți le-ar fi cauzat dispozitivul de prognoză al Partidului. Adaugă la suferința asta aceea că o țară în care am fi putut fi fericiți și în care ne-am fi putut înțelege încetează să mai existe. Te vei chinui mult, Puiule. Așa cum m-am chinuit eu, și cum mă chinui și acum. Însă eu n-am capacitatea ta uimitoare de a influența Realitatea.

– Eu?... Eu... Eu credeam că nu fac decât să ghicesc...

– Nu-i adevărat, Puiule. De fapt, e mai simplu – conform principiilor mecanicii cuantice, noi nu putem spune că tu ghicești cele ce urmează

să se întâmple sau chiar *provoci* acele evenimente. Aș merge pe varianta a doua, pentru consistență cu teoria lui Heisenberg. Nimeni nu poate spune care ar fi fost turnura evenimentelor dacă nu *ghiceai* tu.

– Atunci și adevărații ghicitori, întâlniți la tot pasul în istorie, erau de fapt niște *provocatori* de evenimente?

– Ai dreptate, Puiule. Cazul tău nu-i chiar așa unic. Eu nu-mi doresc decât să-mi spui, la un moment dat, care din multiplele bazaconii despre Realitate are vreun suport logic: Universuri paralele, gravitație cuantică, membrane?... Eu am obosit să mă tot gândesc. Am suferit destul, Puiule, fără rezultat.

– Cu Universurile paralele, face Puiu cu o mutră destul de chinuită, și cu dualismul undă-corpuscul, nu s-ar putea compune ceva? De exemplu, corpusculul este într-un Univers, format din materie, iar unda într-altul, paralel, format din informație?

– Posibil, Puiule. Zi mai departe. Trebuie să te ciupesc ca să continui?

– Nu-i nevoie. Am arsuri la stomac. Nu mi-au dat să mănânc înaintea ședinței de premoniție. Mai departe, spuneți? În teoriile membranelor apar la un moment dat idei privind interacțiunea gravitațională care se propagă și în afara Universului-membrană, și de-aia ar fi atât de slabă... Adică, Universurile paralele nu sunt chiar așa de paralele, în sensul că pot schimba anumite semnale între ele... nu?

Tace preocupat. Autostrada se desfășoară cu hârtoapele de rigoare sub roțile obositei noastre Dacii.

– Eu zic că trebuie să fie și un fel de efect tunel între Universurile paralele. Probabil că o minte ca a mea, atunci când este chinuită suficient, determină o anumită apropiere a unui Univers paralel, care, nu știu cum să spun, „injectează" evenimente în Universul nostru...

– Așa, Puiule. Dar hai s-o luăm și altfel: dacă efectul unei măsurători, așa cum faci tu în cursul unui act de premoniție, este să perturbe starea sistemului, cine ne garantează că perturbația cu pricina se referă numai la momente de timp *ulterioare* actului măsurătorilor? De unde știm că nu se modifică și starea *dinainte* de măsurătoare? Știi, chestia cu non-localitatea și lipsa de cauzalitate a mecanicii cuantice.

Ocolesc un cârd de gâşte cenuşii, care-şi fac veacul pe mijlocul autostrăzii.

– Cu alte cuvinte... dacă realizăm un anumit contact cu o lume paralelă, de exemplu aceea a undelor, sau informaţiei, sau ideilor... şi preluăm de acolo noi informaţii... este posibil să modificăm şi evenimente trecute...

– Acolo va trebui să ajungem, Puiule. Dar va trebui să suferi pentru aceasta...

Tace. Apoi, într-un târziu:

– Auziţi, spune el, mai bine lăsaţi-vă de fizică.

– M-am lăsat, m-au dat afară, Puiule.

– Apucaţi-vă de creionat Realităţi paralele. Poate, măcar aşa, veţi suferi mai puţin.

– Nu băga mâna în foc. Şi chestia asta doare. Tare.

Se înserează, trecem printre fostele magazine Kika şi Carrefour, apoi pe lângă blocşoare cu geamuri sparte. O placă mare spânzură strâmb, laolaltă cu simbolul de sfârşit de autostradă: БУКУРЕЩ.

NAUTILUS

A APĂRUT

CRISTIAN M. TEODORESCU

SENZORIADA

singurului scriitor român nominalizat la
GRAND PRIX DE L'IMAGINAIRE

„Tu ne vei fi arătat cum Universul are dimensiuni variabile; cum particulele elementare sunt cuante de câmp rotindu-se în spaţiu-timp în acest Univers. Cum se pot controla aceste dimensiuni ascunse, permiţând în primul rând călătoria în timp, apoi variaţii ale cantităţii de materie din spaţiul tridimensional, navigări prin universurile paralele. [...] Orice femeie în extaz controlează Multiversul. Un extaz mai mic sau mai mare îţi permite fie să te deplasezi în timp, fie să explorezi realităţile paralele. Avem acces direct la tot ce şi-au imaginat sau şi-ar fi putut imagina femeile vreodată. Pot trăi într-o fracţiune de secundă mai multe vieţi simultan. Nici nu-ţi poţi imagina, iubitule, cât de frumoasă, cât de completă este epoca noastră. Probabil că în momentul de faţă s-a concretizat Paradisul. Voi, tot trecutul, cu zgârie-norii, podurile şi navele voastre spaţiale, sunteţi doar nişte copilaşi care construiesc din greu colibe de nisip pe marginea oceanului Solaris."

CRISTIAN M. TEODORESCU

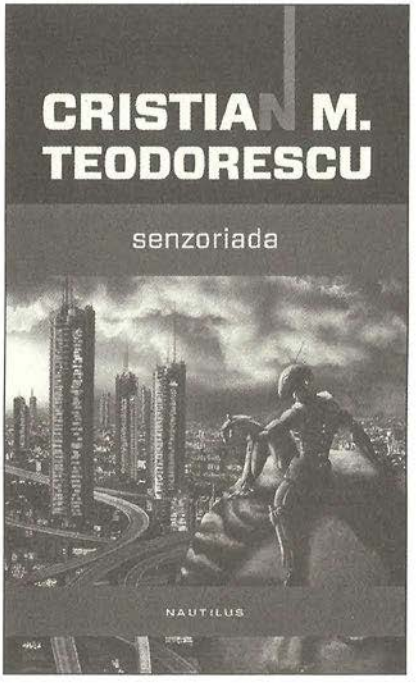

Cărțile ANTICIPAȚIA

antologie coordonată de

John Brockman

TOTUL ARE O EXPLICAȚIE